

Truyện Văn An

Nỗi Lòng Của Nhạc Sĩ Nguyễn Văn Khánh

Đối với người nghe nhạc, cuộc đời của một nhạc sĩ không đo bằng năm tháng mà bằng tác phẩm do họ sáng tạo. Thành thử miễn ngày nào thính giả còn để lòng rung lên với Thiên Thai, với Đêm Tàn Bến Ngự, với Đêm Đông, với Ướt Mi, hay Cô Láng Giềng... , ngày ấy những tên tuổi Văn Cao, Dương Thiệu Tước, Nguyễn Văn Thương, Trịnh Công Sơn, Hoàng Quý vẫn sống và vẫn tiếp tục thắp sáng đời sống.

Chẳng phải chỉ bất tử, mỗi nhạc sĩ tài hoa của chúng ta còn là một “đạo sĩ” tu luyện thành công thứ “pháp thuật” trẻ mãi không già. Cho nên dù tác giả những bản nhạc vượt lên trên sự đào thải khắc nghiệt của năm tháng như tác giả Tô Vũ , Lê Trạch Lưu , Hoàng Dương, hoặc Quốc Dũng... đã 50, 70, hay 90 tuổi, ta vẫn không thể

gọi họ là bác hay cụ được. Gọi như thế, lễ phép đâu chẳng thấy, chỉ biết nó phi văn nghệ, thậm chí phản khoa học .

Là vì chính âm nhạc - tôi muốn nói âm nhạc đúng nghĩa chứ chẳng phải thứ “âm nhạc” Hoa quả sơn động lúc nào cũng đậm dặt ở vỉa hè góc chợ - đã và đang rắc cơn mưa xuân phép tích xuống mảnh ruộng cần nứt vì cái thói kèn cựa dơ tục và đố kỵ tủn mủn, vốn hay gia tăng tỷ lệ thuận theo tuổi tác, của kiếp nhân sinh mới thực đáng phàn nàn.

Nhờ cơn mưa âm nhạc, những vết nứt nẻ được xóa lấp, mầm mộng nở bắt đầu nứt mộng thành cánh đồng lúa vào sữa xanh mượt tình người và thơm ngát hương đời. Nhờ thế những cái lỗ chân trâu tính toán hiểm độc cùng những bãi phân trâu ganh ghét tanh tưởi mặc nhiên biến đi đâu mất. Thay vào đấy là tiếng sáo diều mơn trớn, là lời khoai lúa tự tình, cùng những cánh cửa lòng rộng mở để phục sinh tình người, để vinh danh bản chất vị tha, nhân hậu của kiếp người.

Âm nhạc như thế mặc dù không cần khóc cho mình bất cứ một thiên chức hoặc sứ mạng nào cả , nó vẫn mặc nhiên khiến con tim của loài người trông trẻ ra và phơi phơi trở lại bởi vì hễ ngày nào người ta còn biết mộng mơ, và hễ ngày nào người ta thích bỏ qua và tha thứ hơn là chấp nhất so đo hận thù, ngày ấy con người vẫn

may mắn chưa bị hất tung ra khỏi cõi thiên thai thơ trẻ mà không một ai trong chúng ta lại không nuối tiếc nhưng chẳng phải ai ai trong chúng ta cũng dễ dàng quay về.

Và nếu mỗi một nhạc sĩ tài danh là một chuyên viên thẩm mỹ tâm hồn thì viện thẩm mỹ tâm hồn của nhạc sĩ Nguyễn Văn Khánh (NV Khánh) sua là gạt đi không hết thân chủ.

Suốt hơn nửa thế kỷ qua, bao nhiêu thế hệ nam nữ đã nghe, đã hát, cũng như đã mượn miễn phí bài hát Nỗi Lòng của NV Khánh để biểu tỏ nỗi lòng của mình, thế nhưng có mấy ai trong số họ biết rằng NV Khánh từng nhỏ máu tim ra để viết lên cái bản sầu khúc bi thống ấy?

Lúc đang theo học bậc thành chung, ở cạnh nhà cậu học trò NV Khánh có cô hàng xóm xinh xắn dọn về đây ở. Chỉ mới lần đầu gặp nhau, nhưng sao đôi trai gái ngỡ chừng đã phải lòng nhau từ muôn kiếp trước?

Sáng sáng nàng ra sân sau quét vườn. Sáng sáng chàng ra sân sau vờ vịnh tập thể dục. Hai người không nhìn nhau và ngay cả không dám thở mạnh. Họ sợ chiếc cầu vồng mộng tưởng nối liền hai quả tim trong trẻo ấu thời sẽ theo giọt sương sớm tan biến đi mất. Chỉ

đến khi nàng sắp sửa quay vào nhà thì không hẹn mà gặp, bốn con mắt chuyểnh chóang men tình ấy mới dám liếc nhanh tìm nhau trong y hệt hai kẻ ăn trộm đang lén núp chuyển giao đồ quốc cấm.

Vì trót yêu vụng thương thâm em gái kỹ quá, năm ấy NV Khánh thi trượt bằng đíp-lôm. Cô bé hàng xóm tuy còn bé nhưng đã khôn ranh ra trò. Trong bức tối hậu thư gửi NV Khánh ngay sau ngày nhận được tin chàng dẫm nhằm vỏ chuối, nàng bảo ba tháng hè này, anh phải cố thi bằng đíp lôm kỳ hai cho đậu, chứ không thế nào bố em cũng đem gả em cho một thầy thông ở cùng chỗ làm là khổ cả đời hoa anh ạ. Đọc đến đấy, vừa phẫn nộ vừa hã hủn, NV Khánh bèn viết thư hồi đáp rằng thì là chàng hứa sẽ chăm học thi đỗ nhưng đổi lại cô hàng xóm phải cho chàng gặp mặt mỗi tuần ít ra một lần thì chàng mới yên tâm để mà.... học tập tốt thi cử tốt.

Trước ngày NV Khánh xách bút giấy đi thi trung học kỳ hai, ông Thông phán già cha của cô bé nhận lệnh đổi lên công tác ở vùng ma thiêng nước độc Thái Nguyên.

Từ đấy chiều thứ bảy nào, NV Khánh cũng lót lót bắt chiếc xe lửa từ Hà nội đi sân ga Lạng Sơn rồi nhảy tiếp chuyển xe đò về Thái Nguyên để tìm thăm cô hàng xóm vừa xa nhưng rất nhớ.

Tỉnh Thái Nguyên nhỏ, lòng người Thái nguyên hẹp, thực không phải

là nơi cho đôi tình nhân đứng ở bến xe kể lể chuyện tâm tình. Chịu không xiết thói đời thích thêu dệt, ông thông phán già nhất định tìm một nơi môn đăng hộ đối gả con gái để hy vọng dập tắt tiếng thị phi và cũng để vĩnh viễn “trục xúât” NV Khánh ra khỏi con tim tan nát của cô hàng xóm cũ.

Trong cơn mưa chiều tỉnh nhỏ, đôi chim non tức tưởi bầu chặt lấy tay nhau trước phút ly biệt. Định mệnh lạnh lùng kéo họ ra, ném mỗi người về một đầu mút của giòng sông nhớ thương, chia cắt. Và trong hoàn cảnh nào lòng ấy, bài hát Nỗi Lòng không có tuổi của âm nhạc Việt nam ra đời:

*Yêu ai yêu cả một đời
Tình những quá khát khe khiến cho đời ta
Đau tủi cả lòng
Vì yêu ai mà lòng hằng nhớ...*

Và :

*Lòng vẫn biết nếu yêu rồi một ngày
Là đến với đón đau
Nhưng sao trong ta vẫn yêu vẫn nhớ
Dù sao, dù sao nếu có một ngày
Một ngày gieo trong tim ta
Là tình yêu kia ly tan
Mà lòng vẫn thương vẫn nhớ...*

Vì không quên và không thể nào quên, nên lúc nhận được tấm thiệp cưới do cô láng giềng gửi đến, NV Khánh lập tức lặn lội trở lên Thái Nguyên, đứng nấp sau sau con đường nhỏ đợi đón chiếc xe hoa chở người yêu sẽ đi qua vào giờ ấy ngày ấy như lá thư gửi kèm với tấm thiệp cưới của nàng đã dặn dò tỉ mỉ.

Chiếc xe hoa không đi qua, cũng chẳng bao giờ còn cơ hội đi qua nữa cả. Bởi vì :

*Sáng nay vô số lá vàng rơi.
Người gái trinh kia đã chết rồi.
Có một chiếc xe màu trắng đục.
Hai con ngựa trắng bước hàng đôi.
Theo gót những người khăn áo trắng.
Khóc hồn trinh trắng mãi không thôi.*

Trở về Hà nội, theo những người bạn kể lại, NV Khánh không khóc mà ôm đàn ngồi viết một mạch bài Chiều Vàng:

*Trên đời thông chiều đã xuống dần.
Mặt Trời lấp ló sau đời, chiều vàng...
Giờ đây vương thêm hương cố nhân.
Năm tháng trôi qua sóng gió đời.
Chiều chiều nhớ em lòng không nguôi.*

Đây là ca khúc thứ hai, cũng là nhạc phẩm cuối cùng trong đời làm nhạc của NV Khánh. Cuộc tình lớn quá, nỗi đau tuyệt tình mệnh mông quá khiến con tim nhỏ bé của ông gánh không xuể. Cho nên hai sáu khúc thăng thốt, hay hai tiếng thờ dài bi thống trong Nỗi Lòng và Chiều Vàng chẳng qua chỉ là hai nỗ lực vô vọng của NV Khánh nhằm phóng thoát tiếc nhớ, vĩnh định kỷ niệm, và vì thế sáng danh thương yêu.

Hễ thiếu vắng thương yêu, bằng hàm y hai bài hát của nhạc sĩ NV

Khánh khẳng định, con người lúc ấy không sống, mà chỉ tồn tại.

Nước thực phẩm không khí và ngay cả mở động tác giao hợp giúp con người tồn tại cũng như kéo dài sự tồn tại. Trong khi sống là yêu thương, hoặc may mắn hơn là vừa yêu thương và vừa được ai đấy thương yêu.

Cây cỏ có bao giờ sống?

Không đâu, cây cỏ chỉ tồn tại.

Văn An

Tàu Lộn Sân Ga

Mùa xuân năm 1992 ở làng Nhổng nằm dọc bờ sông Nhị sao ấm lạ. Buổi sáng mưa xuân bay mờ cánh đồng nhưng mưa mà như sương. Vài người đàn bà tham công tiếc của mò ra đồng từ sớm nhặt những bông lúa rơi rụng của vụ gặt trước, mặc độc có mỗi chiếc áo cánh mà vẫn chẳng biết rét. Loáng một cái nắng lên. Ai đời đã sắp giữa tháng giêng mà những cành đào trong nắng vẫn tươi roi rói.

Giời chắc chiều lòng người! - không phải chỉ mỗi mình cụ Tú tác lười bảo cái Loan, con gái của cụ như thế. Dân làng Nhổng, từ lâu mãi đánh vật với con dốc còm áo đến cơ hồ quên băng ông Giời, cũng muốn tin là thế.

Không có Giời, hà có gì nhà nước cách đây hai tháng lại lệnh cho Ủy ban nhân dân xã tập trung sức người sức của chuẩn bị mở hội làng vào dịp rằm tháng giêng sắp tới?

Cái nhánh tập tục khốn khổ đó của đại thụ văn hiến lầy lừng Âu Lạc, từng suốt nửa thế kỷ bị làm lõi của con người liên tục đẽ ra đốn chặt, nếu chẳng nhờ cơn Thiên hoa vũ phép tích Trời ban - cụ Tú và những người dân làng Nhổng tự hỏi - làm sao nó có thể hồi sinh cho được?

Và nếu cũng chẳng được Giời ban tặng khí hậu ấm áp ngàn năm một thuở ngay ở cái tháng trọng đông và dịp đầu xuân năm 92, việc tổ chức lễ hội trong hoàn cảnh giạt gấu vá vai của một thôn làng miền Bắc xơ xác sau chiến tranh ắt khó mà diễn tiến suông sẻ như thế được.

Lúc thoát được tin, người làng Nhổng cứ là tròn xoe mắt ra mà nhìn nhau. Mãi đến khi Ủy ban làng cho người mời cụ Tú, một bô lão cao tuổi và biết thấu đáo những tập tục xa cũ lên tham vấn để tổ chức một hội xuân sao cho thật đậm đà bản sắc dân tộc nhằm thu hút khách Việt kiều, mọi người lúc ấy mới à lên một tiếng ngạc nhiên pha lẫn thích thú.

Hôm hoàn tất việc trùng tu ngôi đình dùng làm nơi tổ chức hội làng, mọi người ai cũng mệt phờ sau những ngày dân công tự nguyện, nhưng mệt mà vui. Lâu lắm rồi, ai trong số họ lại chả mong có được

một chốn thiêng liêng gửi gắm điều cầu ước? Vài kẻ nhanh miệng ngay cả thì thầm nếu ngôi đình được trùng tu sớm để vị Thần Hoàng có nơi che mưa tránh nắng sớm hơn, mùa vải độ hè rồi đã chẳng bị trận rét đột ngột khiến héo rũ khi còn xanh và đàn tu hú cũng chẳng bỏ bến sông bay đi mà chưa một lần hít hà hương vải chín.

Lễ cúng Thần Hoàng diễn ra thật cảm động, đáng nhớ! Từ sớm, tiếng lợn kêu, tiếng dao chạm thớt, lẫn với tiếng các cô thôn nữ ơi ơi gọi nhau ra đình nấu cỗ làm sống lại một thời chưa xa nhưng mù mịt, thăm thẳm.

Chiếc áo the lấm tẩm vết mối gặm - suốt mấy mươi năm tưởng chừng không còn dịp dùng đến - của cụ Tú đứng chủ lễ, vài cái khăn mở quạ và dăm ba chiếc váy xồi bạc phéch lác đác đây đó càng khiến ngôi đình âm vang hơn tiếng kêu rên của quá vãng nghiệt ngã, khốn khổ.

Giữa đôi ngọn bạch lạp chập choạng, giữa trùng lớp khói trầm sương ảo, các người già ngỡ cụ Tú đang si sụp hành lễ là cụ Tiên chỉ. Ông chủ tịch xã biến thành viên Chánh tổng. Chỉ còn thiếu bác Lý trưởng ông Chánh hội, một số hương chức, và lũ nhiều nữa là đủ bộ hương chức của một thời “phép vua thua lệ làng” ngày nào.

Ở cái khoảnh khắc mà mọi xao động thể thời tạm thời loãng thoát giữa lớp sương khói hoài niệm nao lòng đó, những cụ già làng Những hôm nay cũng là những thanh niên bông bột làng Những năm mươi năm trước bỗng ngộ ra vài điều mà trước đây, họ chẳng bao giờ nghĩ đến.

Rằng quá vắng cùng những con người của quá vắng đâu thuần chỉ rất một ruộc đáng ghét, đáng phỉ nhổ, và vĩnh viễn cần chối bỏ.

Rằng trên bức tượng đài lịch sử vốn dĩ bất khả toàn mỹ và bất khả đổi sửa do giòng chảy năm tháng khắc định cho mọi dân tộc chủng nòi, mọi việc làm mà các thế hệ quá khứ hiện tại cũng như tương lai đã đang và sẽ “nặng khắc” một cách vô thức ở trên ấy, luôn luôn có những chỗ trông được mắt xen lẫn với những góc cạnh nom chướng mắt khó nhìn.

Kẻ xấu và người tốt cũng như việc xấu lẫn việc tốt, nói cách khác, ở thời nào nơi nào và ở bất cứ lãnh vực nào cũng có. Cho nên nếu khẳng định một xã hội hoặc một thời đại nào đấy là hoàn toàn xấu hoặc hoàn toàn tốt, thì ngay từ gốc rễ, điều sai lầm cốt lõi này ắt phải để ra một “nhân quả trùng điệp” những sai lầm tai hại và đáng tiếc khác nữa.

Đứng lẫn với đám đông theo dõi buổi lễ ở ngoài sân , cái Loan may mắn chả phải bận tâm đến điều vừa nói. Vốn là một thôn nữ đương tở, nó chỉ nhấp nhồm nhớ đến cái hẹn tối nay với ông giáo Hợp.

Hai người biết mặt nhau cách đây một tháng. Cụ Tú là bố của cái Loan. Còn thầy Hợp, nhờ cái mác ông giáo, mặc nhiên biến thành một trong vài người học cao hiểu rộng nhất làng. Ngoài cụ Tú chánh cố vấn, ban tổ chức lễ hội cẩn thận bày thêm chiếc ghế phó cố vấn cho thầy Hợp ngồi để nếu có gì còn lọt sàng xuống nia cho chắc.

Cụ Tú với thầy Hợp ngày nào cũng gặp nhau ở nhà của cụ để bàn bạc việc tổ chức hội làng. Lần đầu tiên trông thấy cái Loan, ông giáo Hợp thiếu điều tối tăm mặt mũi.

Hôm ấy sau khi rót nước hầu cha, cái Loan quay sang lúi húi châm nước mời ông giáo Hợp. Trong vạt nắng sớm làm loá chói đôi núi, con bé vốn đã đầy đà trông càng ngực to eo thắt hông rộng. Bộ mặt chữ điền rắn rỏi nhưng cân đối, hợp cùng màu da bánh mật nâu đỏ, chưa kể cái nhân dáng cao lênh khênh của nó, tất cả hợp lại thành một hấp lực hùng hực sức dụ hoặc. Và khi những ngón tay có phủ hàng lông măng xanh mượt khẽ nhấc tách trà lên, thêm đôi mắt sắc như dao nhìn như thể hớp hồn ông giáo Hợp, cùng lúc hai bờ môi

thây lầy của con bé cất cái giọng trầm ấm - chứ không cao thanh - lên để : Rước ông giáo soi nước! nữa thì Hợp ta rõ ràng chịu hết xiết.

Quả đúng là cái tỳp phụ nữ mà từ lâu, ở một góc hờn xa ngái nào đấy, và vào những buổi chiều xám rét lủi thủi đạp xe trên đường từ trường học trở về căn nhà trọ, Hợp đã và vẫn không ngừng khát khao trông đợi.

Sau hôm ấy, ông giáo ghé hầu chuyện cụ Tú chăm chỉ hơn, ăn mặc chải chuốt hơn, rất chịu khó quét bi-ăng-tin lên tóc, và hôm nào cái Loan bận việc gì không ra rót nước mời khách được, hôm ấy Hợp hẳn thờ thiếu điều ruồi đậu không buồn đuổi cả ngày.

Trót phải-lòng hàm thụ con bé kỹ quá, nhiều lúc Hợp đâm ra ngạc nhiên vì sự thay đổi của chính mình. Trước kia đúng với tác phong sư phạm, thầy Hợp bao giờ mà lại chả đạo mạo nghiêm nghị một cách rất ư ông cụ non? Thế mà bây giờ không hiểu sao cái nhà ông cụ non ấy lại rất hay mỉm cười vu vơ, hay nói lảm nhảm một mình, chưa kể thỉnh thoảng còn cao hứng huýt saó miệng những khúc hát trai lơ một cách rất thái bình náo nhiệt ở ngay trước mặt lũ học trò mới lạ.

Cũng ở trước mặt học trò, thầy Hợp muốn nói là nói muốn quát là quát, song hễ nhắc thấy bóng dáng cái Loan, quả tim ông giáo tự nhiên lại đập bỗ nháo bỗ nhào như trống ngũ liên, cùng lúc nhưng câu tình tứ mà Hợp từng dày công khổ luyện để mong có dịp “phổ biến” vào tai cô nhỏ, tự dưng chém vè đi đâu mất cả.

Chả trách mỗi lúc nhìn cảnh bọn trai làng vô tư tán tỉnh các cô thôn nữ, hoặc cười đùa âm ỹ thống khoái trước mặt lũ con gái, Hợp bao giờ cũng vừa khinh bỉ tức giận và vừa thán phục thềm thường.

Thoạt đầu cậu giáo còn bĩu môi chê rằng: Nào có hay hóm gì cái bọn cỏ cây vai bừa ấy cơ chứ? Chúng nó chỉ được cái suồng sã vô duyên và pha trò nham nhở, vô giáo dục trước mặt lũ gái làng thất học là giỏi.

Nhưng liền ngay đấy, trong đầu Hợp lại vang lên một giọng nói ra chiều sảng tiếng: Giáo dục với lại chả vô giáo dục! Nhờ bạn Hợp một tí đấy! Bạn quên rằng ái tình không cần và cũng nào phải là lớp học? Muốn với được quả ái tình tươi đầu đầu cho vào miệng, bằng mọi cách bạn phải cố mà “động não” để “cù” bằng được cho cái Loan nó cười. Nghĩa là bạn hãy cứ cố “vô duyên” với lại “vô giáo dục” giống bọn trai làng một tí ti ông lão đi, thì cuộc tình cam của bạn may ra mới có triển vọng biến thành cuộc tình bình thường của mọi người bình thường khác được.

Vì chẳng thể muối mặt đi học mót lũ trai làng câu “thần chú” để mở cửa chiếc lồng son cho con chim xanh tình ái bay đến đậu ở tim mình, thầy Hợ chỉ còn mỗi một cách là viết thư “tấn công” con bé từ xa.

Nhờ phước phần ông bà để lại, cái Loan nhận thư và phúc đáp thư ông giáo Hợ thật nhanh, chứ không sẵn cái máu tự ái đầy người lại là tổ hay cả thẹn, Hợ ta dám tự nguyện ...lưu đày biệt xứ vì tình lắm lắm chứ chẳng phải chuyện đùa đâu.

Một hôm ghé thăm cụ Tú, lại gặp lúc Loan đang xắn quần khởi đầu gói đứng vớt bèo cho lợn ăn ở cái ao bên hông nhà, quả tim “yếu bóng vía” của ông giáo suýt tí nữa chu du khỏi lồng ngực khiến mặt ông cắt không còn hột máu.

Cụ Tú, khi ông giáo bước vào phòng khách, thấy thế sợ quá bèn hét ầm lên :

- Cái Loan đâu rồi ? Có nhanh chân mang ra đây cho thầy lọ dầu hay không? Ông giáo.... phải gió con ạ.

Nghe câu quát, Hợ ta lạnh cả gáy vì tưởng lầm cụ Tú đang chửi bóng, chửi gió mình là đứa trai lơ chuyên “rửa mắt” bằng bấp chân đàn bà. Mãi đến khi thấy thái dương lạnh toát đi vì lớp dầu cù là cụ Tú xoa cho, Hợ mới hoàn hồn vì biết cụ Tú tưởng Hợ trúng gió

thật chứ chẳng phải cụ có ý nhiẹc gĩa là thẳng phải gió.

Mỗi lần viết thư cho Hợp sau đấy, bao giờ Loan cũng tinh nghịch bắt đầu bằng câu : Thừa ông giáo phải gió. Ông giáo dĩ nhiên chẳng giận cái Loan đâu. Một cảm giác vừa êm dịu vừa nồng ấm lan toả khắp châu thân làm lòng ông xuyên xao như vừa tợp xong hợp rượu mạnh. Dõi mắt nhìn ra cửa sổ, Hợp hình tượng nụ cười hể hả của cô nhỏ rồi bật cười thành tiếng : Đúng thực là gà tồ có khác! Chỉ tinh mỗi cái nghịch ngợm.

Riêng chuyện viết thư, Hợp thoạt đầu còn nghiêm nghị và lễ độ gọi Loan là cô Loan là thừa cô Loan, nhưng càng về sau bởi đờ yêu ngày một tăng, Hợp - chắc cũng muốn chứng tỏ mình có máu hài hước - bèn gọi Loan là: Anh Loan yêu dấu của Hợp và tự xưng bằng hai tiếng em Hợp ngọt như mía lùi khiến cho cái Loan cứ rừ người ra mà cười.

Chẳng hiểu nhờ Hợp biết “phát huy” năng khiếu cù nách đặc địa, hay là nhờ cái Loan - đợc cụ Tú khéo dạy - văn chương thi phú thuộc lầu lầu gĩa đúng chỗ ông giáo Hợp đang ngựa, mà cuộc tình của hai người, chỉ trong một thời gian ngắn, đã đi hia bầy dặm.

Chả thế mà nhiều buổi tối đứng một mình nhìn ra ngoài vườn, con

bé hay mơ màng hình tưởng hàng cây xoan đứng thẫm màu trong bóng đêm với một đoàn người mặc áo the, thắt lưng lụa điều, đầu đội mâm cau mâm cốm chen cạnh những quả hồng đỏ chon chót đến trước cổng nhà nó chạm-ngõ! Rồi tiếng pháo đì đẹt nổ. Và hương pháo cưới ngào ngạt bay theo cơn gió mùa thu trong trí tưởng.

Nhưng vào lúc bấy giờ, Trời mới chỉ đầu xuân chứ nào đâu đã thu? Hàng cây xoan trắng phéch khô trụi ngày nào vừa chớm xanh lá nõn. Những cơn mưa phùn không đủ làm ướt áo người qua đường cũng chỉ mới tạnh cách đấy chẳng bao lâu .

Đứng trong cái bóng nắng mênh mông thấp sáng cả khoảng sân rộng ở đằng trước nhà , Loan ngừng tay phơi quần áo lúc nghe bọn trẻ vừa chạy như ma đuổi, vừa kháo nhau àm ỹ :

- Chạy cho mau ra mà xem chúng mày ơi! Đoàn cải lương Nam bộ đến rồi .

Rạo rức với tràng cười ngây ngô mà dễ cảm của bọn nhóc, Loan khẽ mỉm cười liếc mắt trông ra đường . Mới đấy mà nhanh quá. Sáng ngày kia, đã rằm tháng giêng, đã là ngày khai mạc Hội làng rồi đấy . Và tối mai, cái đình của Lễ hội, còn là cái gì khác hơn buổi vào tuồng lần đầu của đoàn cải lương Nam bộ vừa đáp chuyến tàu Thống nhất ra Bắc du diễn?

Mấy chiếc xe bò kéo kẹt chở phông cảnh, áo mảo, cung kiếm, và cả nôi niêu song chảo của đoàn hát lừng lững tiến vào làng. Năm ấy, năm 1992, năm mà người Nam kẻ Bắc ít khi trông thấy mặt nhau, không trách dân làng Nhóng chăm chăm nhìn gánh hát như nhìn nhưng người ở hành tinh khác đến.

Lũ con trai xuyết xoa với mái tóc uốn quăn cùng sợi dây chuyền đeo lồ lộ ở chiếc cổ áo phanh ngực của anh kếp chánh. Trong khi các thôn nữ nhìn bọn đào hát mặc váy phôi bắp chân trắng nuốt trong nắng xuân, thì trong bụng nửa khâm phục nửa ghen tức, nhưng vẫn bám tay nhau cười khúc khích. Một cô lên tiếng :

- Chúng mày xem kia! Ăn mặc trông đến là hay nhỉ!

Tiếng cô khác chen vào :

- Lại còn phải nói. Người ta là đào hát mà lại.

Đám đông náo nhiệt và khung cảnh lạ lẫm của một thôn làng miền Bắc làm ông thầy tuồng đoàn hát ... hồi sinh. Vốn là dân đông thóc kinh niên, lại phải vài hôm đói thuốc vì chả có công tử nào chịu đứng ra mua giàn khi đoàn cải lương Hương Nam ghé lại một quận lỵ Cà Mau tuần trước , làm cái lưng vốn đã còng của ông trông càng còng thêm.

May được bà vợ hờn nhanh trí, đem chiếc khăn lau bàn đèn có dính tí nhựa thuốc phiện cùng rất nhiều bụi bặm mồ hôi ra ngâm vào nước rồi đem đun sôi lên cho ông uống. Nhờ bát nước “cam lồ” phép tích đó trợ lực cho , ông thầy tuồng đã có thể đứng dậy thay vì nằm như dán đống trên giường cả ngày, nhưng đi đứng nom vẫn còn lọng cọng lẩm và nhất là vẫn liên tục ngáp ngáp dài.

Thế mà bây giờ, trước ánh mắt chiêm ngưỡng của khán giả xứ Bắc, ông đang uốn ngực sải bước mạnh mẽ cứ như thể một ông tướng lúc lên gôn duyệt qua đội quân danh dự.

Chẳng phải chỉ mỗi một mình ông thầy tuồng đoàn hát thay đổi. Chúng ghẻ tàu khốn khổ khốn nạn của cô đào chính lúc ấy cũng hình như biến đi đâu mất. Cho nên thay vì đưa năm ngón tay bấu chặt vào hông để nhoay nhoáy dạo lại khúc “đàn chỉ thần công” quen thuộc cho lũ cái ghẻ thương thức, cô đào đã có thể vừa bước đi và vừa vung cả hai bàn tay lên tíu tít vẫy chào mọi người.

Buổi tối hôm sau, dân làng Nhổng và dân các xã lân cận kéo đến chật sân đình để xem gánh hát Hương Nam trình diễn khai mạc phiên Hội làng.

Hoặc là tại thiếu chỗ đứng hay là nhìn không rõ cũng chẳng biết, lũ trẻ con và bọn thiếu niên đầu bò thi nhau leo lên cây nháp nhồm ngòi

xem. Đám đông gọi nhau, cãi nhau, tranh chỗ của nhau nhặng xị tởi. Dây cơ đuôi nheo ngũ sắc trang trí cho ngày hội, buổi sáng trông đẹp đẽ là thế cũng bị bọn nhãi giựt đứt phăng. Chiếc trống cái treo ở dưới gốc cây đa mới là đầu nguồn khổ lụy. Một cậu xã đội giữ việc đánh trống muốn lĩnh việc, giao khoán chiếc trống cho lũ trẻ đánh thay. Thế là bọn nhóc còn đợi gì mà không mắ mồi mắ lợi thay nhau gõ nện để khảo hình thính giác mọi người?

Vở hát Võ Đông Sơ Bạch Thu Hà kéo màn trong sự háo hức chờ đợi của khán giả. Dưới bước chân ra oai của dũng tướng Võ Đông Sơ, sân khấu làm bằng bốn chiếc cọc tre đỡ cái nền cũng bằng tre luôn, rên lên kéo kẹt. Nhưng mặc kệ, chẳng ai thèm bận tâm đến cái tiểu tiết vặt vãnh đó cả. Người xem con mải căng mắt và vênh tai lên nghe anh kếp chính cùng cô đào thương luân phiên mớm đẩy cho nhau những khúc ca xàng xê mướt mịn, cùng những bản vọng cổ biên ngẫu, ngả bàn đèn.

Mỗi lúc câu xề dứt, ông thầy tuồng vợ vợi lấy tờ giấy bóng đồ chụp lẹ vào chiếc đèn măng xông đặt gần để gọi là ...phụt đèn màu.

Cả sân đình âm vang tiếng vỗ tay. Một nam khán giả trẻ, từng có dịp lên Hà nội xem phim Liên xô, cong hai lóng tay lại đưa vào miệng huýt sáo cổ vũ âm ỹ, trước khi quai mồm ra nhái giọng Nam bộ lớn tiếng phê bình :

- DM... nó chứ, nghe vọng cổ Nam bộ mùi tận mạng thế này, “chót” cũng sướng.

Một cậu khác so sánh :

- Thực chả bù cho gánh hát chèo của tỉnh ta, lúc nào cũng i-í, e-é.

Đứng ở một góc sân , cái Loan cũng bị làn hơi “mật ong” của anh kếp chính hớp vía. Nó quên khuấy đám đông chung quanh. Quên luôn ông giáo Hợp đứng bên cạnh cũng đang căng người ra thưởng thức vở diễn.

Loan chỉ biết, chỉ nghe, và chỉ nhớ mỗi mình Võ Đông Sơ trên sân khấu . Tội nghiệp Võ Đông Sơ biết chừng nào! Bị loạn tên của địch quân bắn lủng bụng đau đớn thế mà vẫn còn cố ngóc đầu lên gọi tên người yêu cho bằng được trước phút ly biệt.

Nước mắt Loan ứa ra, đọng thành giọt trên má. Nó tưởng nó là Bạch Thu Hà. Nó muốn nhảy bổ lên ôm thân xác lạnh giá của Võ Đông Sơ trên sân diễn thật chặt vào lòng.

Bất giác trong óc con bé nảy sinh ra một sự so sánh tai hại cho vị hôn phu tương lai của nó. Ở một bên là cái nhân dáng vốn đã phi nhiêu vạm vỡ lại được bộ nhung phục võ tướng tôn tạo lên nên trông càng hào nhoáng, oai vệ và đáng yêu làm sao của anh kếp chánh. Còn bên kia, cái Loan khế thờ dài và thực lòng không muốn

nhìn đến, là ông giáo Hợp nhỏ thó, yếu đuối thêm nước da trắng xanh cùng với đôi môi đỏ chót như môi con gái đang đứng cù rù ở một góc khuất trông y hệt như con gà mái ướt.

Chả trách đêm sau rồi nhiều đêm sau nữa, Loan đến sân đình từ sớm giúp cụ Tú giăng lại hàng cờ đuôi nheo, sắp sửa dây ghế ngồi, tiện thể nấu nước pha trà cho Ủy ban nhân dân làng uống. Điều ấy khiến cụ Tú ngạc nhiên. Trước kia, dù cụ nhiều lần gọi con gái ra đình giúp mình một tay, nhưng cái Loan lần nào lại chẳng nại có bận việc này việc nọ để lễ phép từ khước? Thế mà bây giờ không hiểu sao con bé lại tự nhiên đổi ý thế nhỉ?

Cụ Tú có thể không hiểu, nhưng những người trong cuộc như cái Loan và ông giáo Hợp làm gì chẳng hiểu?

Vị khách quý nhất của Ủy ban làng trên chiếc bàn mà chiều nào cái Loan cũng sốt sắng đứng hầu trà, và chiều nào ông giáo Hợp bởi ghen hờn xót xa cũng cố tìm mọi cách lân la đứng quanh đấy, chẳng ai khác hơn là gã kép chánh phóng đặng của đoàn hát Hương Nam.

Dù sắm vai Tiết Đình San, Võ Đông Sơ hay vai gì đi chăng nữa, từ sàn diễn, cặp mắt lẳng đọng của anh kép vẫn không quên quét những chòm “phóng xạ” về hướng cái Loan và ông giáo Hợp đang đờ đẫn đứng thường thức bên dưới.

Biết tổng cả đã cắn câu, anh kép láu lĩnh chưa vội giật câu ngay đâu. Anh tiếp tục mè o vờn chuột bằng những bài tân cổ giao

duyên bằng bết.

Hướng cặp mắt buồn tênh về chỗ Loan và Hợp đứng, anh vô tâm nhạc :

Đời tui cô đơng nên iu ai cũng dở dang.

Đời tui cô đơng nên iu ai cũng không thàn.

Trời cho tui cô đơng bao nhiêu lằng nữa đây.

Tui queng rồi những chuyện dang dở từ khi mới iu.

Trước khi bắt chước Tarzan đưa hai tay chụm miệng, anh vừa hú vừa hò vừa “phăng tê di” :

Một trăm con gái thủ, một lũ con gái chợ, một bọn con gái đồng, anh đây không màng.

Anh chỉ thăm nhớ thăm thương có mỗi một người ở cái xứ cơ hàn nắng mưa.

Nghe đến đáy lòng cái Loan, giống thià mỡ đặt vào chiếc chảo nóng , tan chảy. Nó thương anh kếp hữu duyên quá. Ai đời xinh giai là thế mà yêu ai cũng không thành thì ông Giời quả là không có mắt. Rồi cái câu anh chỉ cảm thương có mỗi một người ở cái xứ cơ hàn nắng mưa hát bằng cái giọng đặc sệt Nam bộ nữa mới kín đáo và tình tứ chứ!

Câu hát rõ ràng để cho và chỉ cho cái Loan. Loan khẽ nhắm mắt. Nó thấy nó là cái người trong mộng mà anh kếp trót phải lòng . Và bàn tay anh kếp xinh trai là cơn gió. Cơn gió mùa xuân mơn man trên da thịt dầy thì.

Mơn man chưa đủ, “cơn gió” còn hồi hải hít hà hương tóc và tìm cách rót mật ong vào quả tim căng cứng nhục cảm của người gã yêu trong cái buổi hẹn hò ở bụi cây ngoài bìa làng vào giữa buổi trưa nắng là lúc tuyệt đối không có bóng người qua lại. Bằng giọng nói cảm hấp pha lẫn mỉa mai, anh kếp hát ti toe chơi điệp ngữ :

- Trời ơi, tui yêu em, tui kết eem, tui mê em, và cả đời này tui không thể sống thiếu em được đâu, cưng à.

Đáp lại có những tiếng ú ớ vô nghĩa:

- Ú ừ, ú ừ

Đè sấn đối tượng nằm bật ngửa lên đùi mình, gã kếp phóng đãng vừa ôm gỡ, sờ soạng gỡ, vừa lảm nhảm hỏi :

- Còn cưng... cưng có thương... anh hay không?

- Ú, ớ, ú... Em... em... chẳng biết.

Giọng anh kếp sủi lên sùng sục:

- Phải rồi, cưng không biết, cưng đâu biết. Chớ còn tui ấy hả? Tui biết rõ là tui yêu mê cưng hơn tất cả mọi thứ ở trên cái cuộc đời đáng chán này.

- Thật là thế chứ anh?

“Bắn liên thanh” một tràng mưa hôn lên môi người yêu, gã phóng đãng vỗ vập đáp :

- Chớ còn sao.

Rồi nhoay nhoáy giờ giọng phờng tuồng :

- Trước đây tui đã theo đoàn hát đi khắp Trung Nam Bắc để cố kiếm ra cái nửa kia của đời mình. Nhưng bởi cái số tui nó cơ hàn cô độc cho nên tới hồi may mắn gặp được cưng thì cưng lại hờ hững, lại “chẳng biết” có thương cái thằng cù bơ cù bất này hay không. Trời

oi, nếu thực sự cưng chê tui là kẻ không xứng đáng, thì dù đau lòng tới đâu tui vẫn năn nỉ xin cưng cứ nói thẳng nói thật ra một bận để cho cái thằng cù bơ đây còn...

Giọng nói nũng nịu ngắt ngang lời gã :

- Còn cái gì cơ chứ?
- Thì để cho tui chết ngay trước mắt em cho nó xong chuyên, chớ còn cái gì nữa.
- Đốt anh đi. Chỉ được cái nói nhảm. Người ta thích nói nhảm thì tôi đây đi về.

Nghe cái giọng trách yêu và nhìn thêm điệu bộ ngúng ngoa ngúng nguẩy của người tình, lòng gã kếp hát lằng lằng như mọc cánh. Cục yết hầu trên cổ gã khởi sự chuyển động mát trật tự, trong khi hai bàn tay thô nhám chỉ muốn bấu chụp lấy cái gì mà xoa nắn cho thoả lòng. Thì vừa may, tiếng con chim sáo sậu hót bóng trong bụi cây gần đấy làm gã choàng tỉnh. Thở ra một hơi rõ dài, giọng anh kếp cải lương chùng xuống:

- Cho tui hỏi em một câu.
- Anh muốn hỏi em bao nhiêu câu mà lại chả được.

Giọng anh kếp buồn tênh:

- Em chê tui, chắc là tại em không quên được cố nhân, chớ gì?

Có tiếng thở dài :

- Tốt nhất là chúng mình đừng nhắc đến người ấy nữa?
- Tại sao? - anh kếp nôn nóng hỏi - Có phải tại em vẫn thương kẻ đó quá xá ?
- Không phải như thế, đâu anh.
- Nếu không thương nó, vậy hà có gì em lại muốn lập gia đình

với nó?

Sau vài mươi giây im lặng, mới có tiếng đáp khẽ:

- Anh ác lắm, anh có biết không?
- Em nói ác cái chi?
- Thì anh đã biết tổng câu chuyện ra rồi mà sao vẫn còn cứ cố bắt em nhắc lại làm gì để cho lòng em thêm ân hận với người mà em chỉ lợi dụng chứ không hề mảy may thương yêu đó.
- Chỉ lợi dụng?
- Đúng vậy. Em có cần nhắc để anh nhớ rằng chỉ có anh mới đúng điệu người tình đồng hội đồng thuyền mà gần nửa đời người em vẫn từng mồi mòn trông đợi? Em có cần nhắc trước khi duyên kiếp mang anh đến bên em, vì sợ và không chịu đựng nổi nỗi cô độc mênh mông mà chỉ những kẻ ở trong hoàn cảnh đặc biệt như chúng ta mới thấu hiểu nổi, em khi ấy giống như một kẻ nghèo mượn thời vàng giả để tự an ủi số kiếp, đã nhấn tâm lợi dụng cái nhân dáng trông hao hao, trông giống giống của người ấy để lấp đầy cơn mơ hoang khốn khổ của mình? Em có lỗi với người ấy nhiều lắm, anh yêu ạ. Em không muốn chúng ta nhắc đến người ấy đơn giản là vì thế.

Giọng gã kếp hát run lên vì cảm động:

- Anh đã hiểu ra ý của em rồi. Em nói đúng lắm. Thiệt là tội nghiệp em của anh, thiệt là tội nghiệp em thương yêu của anh .

Cặp môi đỏ như son của thầy giáo Hợp đang bĩu ra hờn trách chột tê đại dĩ trong cơn mưa hôn hời hả của anh kếp phóng đấng. Gã mở đùi ra hong hóng đợi. Hai đũa đàn ông lộn giống quẩn vào nhau trong bụi cây nhàu nẫu lá hoa.

HẾT

Văn An

Bàn Về Truyện Và Phim Kim Dung

Người viết tiểu thuyết lăm tay nghề

Nhiều người đọc truyện chương Kim Dung thường ngáp dài mỗi khi phải xem các bộ phim phóng tác từ tiểu thuyết võ hiệp của ông. Điều này thực ra chẳng có gì khó hiểu cả. Ngoài tình tiết ly kỳ bất ngờ, truyện Kim Dung sở dĩ được người xem ưa thích bởi vì ông là cây viết biết nắm bắt tới nơi tới chốn tâm lý độc giả. Nói cách khác khi Kim Dung cho các nhân vật của mình nghĩ thầm hoặc nói thầm điều gì đấy, thì đó cũng chính là những bước "đi guốc trong lòng người đọc" cực kỳ đặc địa của tác giả Lộc Đĩnh Ký.

Diễn viên, đạo diễn và nói chung kỹ nghệ xi nê Tàu khổ nỗi lại chưa đủ khả năng "chuyển ngữ" các phản ứng tâm lý cực sắc sảo đó thành hình ảnh để bắt mắt khán giả. Cho nên đại đa số, nếu không phải tất cả các bộ phim phóng tác từ tiểu thuyết Kim Dung, rút cục đều... hột kê huề.

Nghiã là nếu coi chúng cỡ nửa tiếng thì cũng tạm tạm. Nhưng coi một tiếng, mắt người xem đã gà gà. Còn bị buộc phải thưởng thức chúng khoảng một giờ sắp lên, thì sức người chứ sức voi đâu mà người xem không gục đầu vô cổ đi một đường hôn mê tới bến?

Đọc tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung thì lại khác. Tuy biết tác giả phía đứt đuôi ra đấy, nhưng sao độc giả vẫn muốn lật trang hoài? Nhiều tờ báo Việt ngữ trước 75, còn ăn nên làm ra là nhờ đăng phơi-ơ- tông truyện kiếm hiệp.

Có một nghịch lý thuộc loại khó tin nhưng có thật đáng nói khác. Là dù đã nghiên ngấu bao nhiêu pho võ hiệp Kim Dung đi nữa, độc giả sau khi coi xong cũng chẳng nhớ tên những chiêu thức, quyền cước gì cả. Thậm chí gặp những đoạn tác giả múa bút đi một đường... đấm đá diễn nghĩa hơi kỹ, độc giả, để đốt giai đoạn, còn nhẫn tâm lật trang bỏ qua chúng là khác. Ngược lại chính các cuộc tình nam nữ trong thế giới võ hiệp do Kim Dung tạo dựng lại làm cho người đọc khó quên.

Tới bây giờ, nhiều người vẫn bảo Kim Dung là người trước tác tiểu thuyết đấm đá số một. Tôi nghĩ, tác giả Thư Kiếm An Cừu Lục còn nên được nhắc nhở như một người viết chuyện tình cóc giống ai và không thua ai.

Người đẹp hiền dịu

Cái tính khác đời này thấy rõ khi Kim Dung tạo-nặn ra những nhân

vật nữ của các chuyện tình nam nữ. Cụm chữ " cuộc tình nam nữ" thoát nghe hơi lĩnh kính nhưng không thừa tí nào. Bởi vì dù đã cố ý lấy cái mốc từ đầu triều Thanh trở về trước khi sáng tác tiểu thuyết võ hiệp , nhưng để tăng tính ly kỳ, Kim Dung vẫn " thời đại hoá" các sáng tác của ông ít ra bằng một cuộc tình đồng tính luyến ái của Đông Phương Bất Bại và Lữ Liên Đình trong bộ truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Và bảo các vai nữ chính trong thế giới Kim Dung tạo dựng không giống ai là vì họ không yếu điệu thực nữ theo kiểu "gái bên song cửa".

Cái gu của tác giả Cô Gái Đò Long cóc phải gái bên song cửa. Cho nên hể Kim Dung khoác chiếc áo hiền ngoan cho cô nàng nào , bảo đảm cô nàng ấy sua là chỉ chơi một vai phụ mờ nhạt và thế nào cũng tắt đèn đi ngủ sớm trước khi truyện kết thúc.

Thì đấy! Ngoan hiền còn ai hiền ngoan hơn cô " tiểu sư muội" Nghi Lâm của Lệnh Hồ Xung trong Tiểu Ngạo Giang Hồ? Bởi lậm tình, cô gái xuất gia thánh thiện đó đã và sẵn sàng phạm lung tung giới. Nhưng chỉ cần Lệnh hồ đại ca của nàng bõ khỏe, bình an. Chỉ cần thế. Là đủ để Nghi Lâm mãn nguyện, vĩnh viễn không hối tiếc.

Sư muội Nghi Lâm dễ cảm quá. Độc giả Hồng Kông chịu Nghi Lâm quá. Cho nên dù đã định cho Nghi Lâm đột xuất "đi té re ", hay nói cách khác bắt cô em phải ngum củ tỏi sớm, để làm nổi bật lên cái cá tính ma đầu và sinh động của ma nữ Nhâm Doanh Doanh, rút cục Kim Dung vẫn không dám... hạ sát Nghi Lâm.

Đối với người sống bằng nghề viết tiểu thuyết phôi-ơ-tông như ông, ý của độc giả là ý Trời. Cho nên tôn trọng ý kiến của độc giả, Kim

Dung đành lờ Nghi Lâm đi để mặc cho người đọc muốn hiểu thế nào về nàng thì hiểu.

Cô nhỏ Tiểu Siêu hiền thực trong bộ võ hiệp Cô Gái Đồ Long cũng yêu Trương Vô Kỵ tới bến. Nhưng đây chỉ là chuyện tình chay. Đúng hơn chuyện tình hoa lá cành để đề-co cho pho kiếm hiệp thêm màu mè riêu cua. Một khi nhiệm vụ đề-co hoàn tất, Kim Dung bèn cấp visa cho em Tiểu Siêu hồi cố quốc hiến mình cho Thánh giáo. Nơi xứ Ba tư xa vời từ đây, Tiểu Siêu luôn mong có ngày trút bỏ chức danh Thánh Nữ cao trọng để trở về Trung nguyên làm kẻ gia nhân hèn mọn suốt đời được phục dịch và vì thế suốt đời được kề cận Trương Vô Kỵ.

Đáng thương nhất trong số các nhân vật nữ dịu dàng của Kim Dung là A Châu. Có cô gái ngoan hiền, thông minh ấy bên cạnh, lòng đại hiệp Kiều Phong ám áp khi đông tới, mát rượi lúc hè sang. Ông tạm quên những trận gió tanh những cơn mưa máu. Quên luôn những mơ ước "vĩ mô". Và cóc ke, cóc thềm chú ý miệng tiếng đời. Đại hào kiệt Kiều Phong đối với ông khi đó cũng vậy. Mà nếu Kiều Phong có bị mọi người nhất trí phỉ nhổ là tên tiểu nhân dơ dáy, ông cũng không bận tâm.

Yêu A Châu quá, Kiều Phong chỉ có và chỉ còn độc nhất một khát vọng. Là trả xong mối huyết cừu cho phụ thân, Kiều Phong sẽ lập tức dắt A Châu ra quan ải sống cuộc đời đuổi thỏ, chăn cừu.

Giấc mơ cực giản dị. Giấc mơ không bao giờ thành. Người xoá nát mơ ước cũng chính là người gieo mầm mơ ước. Trong một đêm mưa tan nát nơi cây cầu định mệnh, phát chuồng bạt đồi xẻ núi vì trúng kế kẻ thù của Kiều Phong đã lấy mạng A Châu.

Nhạc Linh San trong Tiểu Ngạo Giang Hồ là một nhân vật gái dịu

dàng, khả ái khác trong thế giới do Kim Dung tạo dựng. Lệnh hồ Xung cảm cô tiểu sư muội đậm. Nhưng bởi Linh San dịu hiền quá, tác giả Kim Dung sức mấy chịu đứng làm mối... se duyên cho nàng với Lệnh Hồ đại ca?

Nói của đáng tội, lỗi một phần cũng tại nàng. Nàng chê Lệnh Hồ Xung nhan sắc tuy người đối diện. Nàng mê anh chàng bảnh trai "có tiếng không có miếng" Lâm bình Chi. Chả trách cả đời nàng làm người vợ không bao giờ động phòng.

Mỹ nhân khó gần nhưng dễ cảm Khác với các nữ hiệp hiền thực nhưng xấu số, cá tính những vai nữ chính trong truyện Kim Dung , ngược lại tinh quái, thông minh, độc hiểm, đầy tà khí. Bởi thế trước khi trở thành vợ Trương Thúy Sơn, ma nữ Hân Tố Tố trong Cô Gái Đồ Long từng khiến Trương Thúy Sơn ngắt ngư con tàu đi vì ngón đòn ma giáo của nàng. Quận chúa Triệu Minh cũng ma đầu không kém. Cô em ăn nói sành sẹ, buống bình, móc họng. Đã thế còn phục kích cho Trương vô Kỵ lọt xuống hố rồi mới chịu in love với chàng. A Tú cô nương trong Lục Mạch Thần Kiếm làm tình làm tội Du thần Chi không kém.

Thế nhưng dù độc hiểm tới đâu, dù ma nữ cỡ nào, đám ma nữ hình thức đó rút cục rồi cũng đều... đồng quy về một điểm. Điểm hể vướng lưới tình là các nàng cực kỳ tha thiết, thành thật, chung thủy với người tình.

Chả thế mà "Thánh cô" Doanh Doanh dù coi trọng thể diện không ai bằng vẫn sẵn sàng dẹp bỏ tự ái tự tim lên chùa Thiếu Lâm nộp mình nhận cái tội vô cớ giết người của Thiếu Lâm tự. Nàng làm thế, và hơn thế nàng còn sẵn sàng dẹp bỏ "thể diện quốc gia" của một Thánh cô cao trọng để thúc đẩy các cao tăng Thiếu Lâm chịu

đem bữa bói bản môn ra cứu mạng người yêu Lệnh Hồ Xung của nàng.

Lừ đừ như ông Từ giữ đình

Hình tượng những nhân vật nữ của Kim Dung vì thế phải nói là quái chiêu. Mà các nhân vật nam chính trong thế giới do Kim Dung tạo dựng cũng hơi khác người bình thường.

Họ hoặc khù khờ, cả dẫn, quân tử Tàu như Đoàn Dự, Hư Trúc, Quách Tĩnh, Lệnh Hồ Xung. Nhưng chẳng thà là vậy. Còn hơn đi mê gái tới mức ngu xuẩn, mê muội cỡ Du thủ Chi khi để mặc cho con ma nữ tròng chiếc thùng sắt vô đầu và làm đủ mọi trò tàn độc để thoả mãn cái thói khổ dâm tàn độc của nó.

Khi để ra các vai nam chính ấy đó, tiểu thuyết gia Kim Dung chỉ muốn khẳng định và hơn thế hoàng dương cái "triết thuyết" lù khù có ông Cù độ mạng. Ông Cù trong truyện Kim Dung rất chịu khó trồng cây sung, tưới cây sung và chăm bón cho trái sung mau chín. Rồi ông trải chiếu mời các vai nam chính trong truyện Kim Dung tới nằm dưới gốc cây để há miệng chờ sung rụng đều đều, dài dài. Võ công của các vai nam chính nhờ thế khỏi cần luyện cũng bảo đảm đệ nhất cao thủ ngay tút sực. Nhờ thế, họ trở thành võ lâm chí tôn. Nhưng họ chê làm võ sĩ đấu vật vô địch thế giới. Họ cả đời chạy theo ái tình, lặn độn bởi ái tình, khổ não vì ái tình.

Gã si tình Đoàn Dự trong Lục Mạch Thần Kiếm là thí dụ. Đoàn Dự mê Vương Ngọc Yến quá xá. Dù bị Vương Ngọc Yến hắt hủi, Đoàn Dự vẫn hạ quyết tâm bám đuôi Vương Ngọc Yến full time. Chả phải tại gã muốn ca bài ca con cá nó sống vì nước cho người đẹp mỉm lòng đâu. Gã bám đuôi mỹ nhân Vương Ngọc Yến để luôn mong,

và chỉ mong cho nàng gặp sự cố kỹ thuật gì là a lê gã nhảy phóc ra cõng nàng chạy trốn nhanh như điện.

Người đọc bộ Lục Mạch Thần Kiếm thoát đầu tưởng Đoàn Dự si tình ngớ ngẩn. Có biết đâu gã là đũa lõi đời, trải đời. Thời xưa nam nữ vốn thụ thụ bất thân. Dù đã được em gái chịu đẹn dứt đuôi ra đấy nhưng nếu anh trai lại muốn cầm tay em gái và tiện thể cầm thêm những chỗ khó cầm, đồng thời đáng cầm khác, là anh trai rõ ràng nghèo mà ham ngay.

Trường hợp Đoàn Dự còn khó khăn hơn một bậc. Cô em Vương Ngọc Yến luôn bĩu môi mỗi bận nhìn thấy Đoàn Dự mặt dày mày dạn lót lót bám đuôi theo mình để xin ăn mày tí ái tình. Trong hoàn cảnh “ấm nhão” như vậy, việc cầm tay Vương Ngọc Yến, đối với Đoàn Dự nếu không phải là nhiệm vụ bất khả thi, vậy biết gọi nó là cái gì khác nữa nhỉ? Thế mà chỉ nhờ nắm vững Thiên thời, địa lợi, nghĩa là biết kiên tâm chờ đợi tới khi người đẹp gặp nguy nan thì xông ra cứu khỏn phò nguy, mà Đoàn Dự đã bỏ túi được cái yếu tố Nhân hoà... tiền không đó bác. Thì được Vương Ngọc Yến cho cõng free mà lại khỏi phải ăn bạt tai, nhất là lại được hai cái quả quít băng trinh ngọc khiết của Vương Ngọc Yến liên tu bất tận cạ qua cạ lại trên đầu mình, Đoàn Dự bảo đảm có cõng Vương Ngọc Yến mệt mửa mặt ra cũng không thấy mệt.

Chơi được chứ không chơi đẹp

Tất nhiên không phải tự nhiên Kim Dung lại chọn các nhân vật nam thì đàn, nữ thì tinh ranh quỷ quái để sắm vai chính trong truyện của ông đâu. Lý do tại thế này.

Vào thập niên 50, Kim Dung chưa danh chấn thiên hạ. Ông làm nghề cạo giấy trước khi nhảy sang bắt cái chân ký giả quèn cho một tờ

báo kịch trường. Nhờ thế, Kim Dung quen biết cô đào hát Hạ Mộng. Mà ở đời này, có em đào hát nào mà lại không lẳng lơ, nhí nhảnh chớ? Bởi vậy bữa gặp anh Kim Dung là khò tới xin phỏng vấn phỏng viếc, em Hạ Mộng theo thói quen nghề nghiệp bèn... phát chẩn cho chàng ký giả hạng bét vài phát "đá lông nheo" để gọi là mua hời một chút ân tình.

Chàng ký giả "cả đấm" tưởng Hạ Mộng mét mình thật nên lập tức ghi tâm khắc cốt sóng mắt của giai nhân vào lòng. Chừng hay tin Hạ Mộng gá nghĩa với một thằng trọc phú, ký giả Kim Dung bèn ngã ngựa.

Bởi trót ngậy thơ yêu... hàm thụ hơi nhiều, nên chàng đau nhiều. Phút vội vã bỗng thấy mình du thủ, một thi sĩ bảo thế, nhưng vốn thuộc loại chân cò tay vượn, sức voi đâu Kim Dung du thủ cho nổi, sức voi đâu Kim Dung xin tí huyết gã trọc phú nổi. Lạng quạng thằng trọc phú xịt chó rượt chạy toé khói hoặc thừa lính bắt chửi giỡn?

Cực chẳng đã Kim Dung bèn đề ra Lệnh Hồ Xung, Trương Vô Kỵ, Đoàn Dự... để trả thù vô thức hộ cho văn sĩ Kim Dung.

Những nhân vật đó tuy khác nhau nhiều điểm nhưng cùng giống Kim Dung ở một điểm. Điểm lừ đừ lừ đừ như ông Từ giữ đình.

Bọn ma nữ quỷ quái trong các pho võ hiệp của Kim Dung cũng đâu phải ai khác hơn cái bản sao của em gái Hạ Mộng?

Riêng thằng trọc phú khôn nạn từng chớp đệp cũng như vuốt đệp Hạ Mộng, thi khỏi cần là thầy bói, độc giả ai cũng biết nó ắt phải là Lâm Bình Chi.

Khi buộc nhân vật Lâm bình Chi trong Tiểu Ngạo Giang Hồ vung dao "cung kiếm tự thiên" cũng là lúc Kim Dung hoàn tất cái tâm

nguyện “trả hận vô thức” tên trọc phú khốn nạn mà ông hằng ấp ủ. Xin quý độc giả đừng vội trách Kim Dung ra tay tàn độc. Ông phải... Trung cổ vậy, ông phải ác ôn còn đồ thế thì "Nhạc Linh San" Hạ Mộng của ông mới có cơ hội muôn năm thủ tiết cùng "Lệnh Hồ đại ca" Kim Dung được chứ.

Văn An

Văn An

Chặt Đẹp

Đi hết căn phòng chia bài, ông chủ casino Bob ra tới mặt lộ. Tiệm hớt tóc, nơi lão sắp ghé, nằm bên kia đường. Gã phó cạo nhác thấy Bob, vén mép cười cầu tài:

- Xin lỗi, tôi không biết ông chủ ghé cắt tóc. Xin ông chủ cảm phiền chờ chút xíu.

Cái lồi một điều ông chủ, hai điều ông chủ lẳng òm làm Bob nực gà. Hai chữ ông chủ ngắn gọn. Nhưng kỷ niệm nó gợi nhắc lại buồn và dài.

Hai mươi mấy năm trước, có con nhỏ từng tha thiết gọi Bob là ông chủ. Nó đâu chỉ gọi xuông? Nó tự nguyện ngã vào vòng tay ông chủ. Anh mắt con nhỏ thiên thần. Đôi môi đỏ chín mời gọi. Cặp đùi căng mẩy phù sa. Hai cánh đời tươi đau đáu. Thêm giải bình nguyên

thoảng hương lúa sữa đồ ngọt xuống con lạch phép tích, nguyên vẹn.

Sắc đẹp đó, phải nói, hết chê ! Nhưng với cậu chủ Bob phù phiếm ngày ấy, nó đâu đã đủ đô toàn bích? Cái cậu cần là một mỹ nhân vọng tộc đi bên cạnh, để triển lãm cho bàn dân thiên hạ ngó lơ con mắt cái chơi!

Người đàn bà trẻ đẹp lỡ sinh ra trong cõi bần hàn nuốt nỗi đau vào lòng. Cùng với một sự sống đang tượng hình, nỗi đau để gì tiêu hoá được ?

Mà lạ thật! Bộ khùng hay sao cứ nhớ mãi chuyện cũ? Hiến pháp không cấm thẳng phò cạo gọi kẻ khác là ông chủ. Thì kệ cha cho nó gọi. Mắc mớ gì suy nghĩ tùm lum cho mệt đầu?

Luộm tờ báo trên bàn lên tay, Bob liếc qua trang nhất. Khi không tìm lão chùng xuống rồi đột ngột nhói lên như bị gai đâm . Hàng tít : “ Đã tóm được nghi can giết cô gái” cùng hai tấm hình, một của nạn nhân, một của nghi can sát nhân, đập chình ình vô mắt lão. Buông tờ báo nặng trĩch xuống chân, Bob ngồi im như ông phỗng . Trời ơi! Nếu lão là người cha tốt.... Không, chỉ cần lão làm người chồng tốt thôi, đã đủ. Đủ mọi cái nếu như con nước lũ cùng lúc ập tới. Rồi cơn giận pha với nỗi sợ bùng lên.

Với Bob, kiểm soát cơn giận là chuyện dễ. Trong làm ăn, nhiều bận lão ngay cả phải giả vờ mặt đồ tia tai nhập vai “nóng sáng” để thoát khỏi những tình huống khó xử. Hoặc câu giờ nghĩ cách ăn miếng trả miếng đối phương. Nhưng sợ hãi lại là thứ tình cảm cà chớn hoàn toàn khác lạ. Một ông chủ lớn cỡ Bob, có bao giờ phải rét ai hoặc hãi hùng điều gì ? Thành thử lúc này, lão khổ sở nhìn bàn tay run khời khời. Chưa kể hai chiếc đầu gối, cũng mem mém cà giựt.

Nỗi sợ, thực ra, không vô lý. Bob sợ lão không có đủ thời gian để làm một chuyện cần làm. Đúng hơn, nhất định phải làm.

Hai giờ chiều, Bob có mặt ở văn phòng thằng thầy cãi xịn nhất nước Mỹ. Căn phòng sang nằm trong một cao ốc chiến ở trung tâm Hollywood. Nội chiếc bàn đá cẩm thạch, giá cũng cỡ chục ngàn.

Thêm những chiếc ghế da lên nước. Rồi tắm thắm tơ nồn ăn rơ....như để với màu tường.

Nhìn kỹ, tuổi thằng thầy cãi chưa qua 40. Nhưng gương mặt bóng mỡ, cộng thêm chiếc bụng cà lặc nén chặt trong bộ Âu phục bó sát làm nó trông già trước tuổi. Nói chung, đấy là một nhân dáng bình thường, tầm thường nữa là khác! Nhưng đôi mắt thằng thầy cãi không tầm thường. Chúng không nhìn. Mà in hình, nhìn lủng bụng người đối diện. Ngồi xuống ghế, ông chủ casino nhập đề thẳng:

- Tôi tới nhờ ông bào chữa cho Robert Gore.

Gã thầy cãi hỏi trống:

- Cho gã sát nhân của vụ án ở Hollywood ?

Lão Bob chính danh:

- Không phải sát nhân mà chỉ tình nghi sát nhân

-Ồ, dĩ nhiên, - thằng thầy cãi đổi giọng nhanh như điện - , cậu ta dĩ nhiên chỉ là nghi can. Nhưng hình như đã có người bào chữa cho cậu ta rồi thì phải?

Bob gật gù :

- Không sai. Tòa chỉ định thầy cãi thí. Nhưng tôi muốn chính ông gỡ tội giùm Gore cho tôi.

Giọng gã trạng sư hờ hững:

- Ông nghĩ kỹ rồi chứ? Đừng quên tôi chạc tiền công mắc nhất nước đó.

Già Bob thản nhiên:

-Tôi biết.

Gã thợ cãi chồm người tới :

- Vậy nói đi. Ông muốn tôi làm gì trong vụ này?

Lão chủ sòng bài mỉm cười. Thằng thầy cãi nào, rút cục , cũng hỏi cùng một câu “kinh điển”. Câu hỏi nghe tưởng huề vốn, mà lại cực quan trọng đó chứ nào phải chuyện chơi? Muốn trả lời đạt yêu cầu, thân chủ chớ dại dốt tở. Nhưng nếu nói toạc móng heo mọi chuyện ra, thì lại không nên. Cách tốt nhất cứ nửa kín nửa hở, nên lão Bob bèn đáp lấp lửng con cá vàng:

- Tôi đọc báo thấy Gore bị nạn. Mong ông cứu thằng nhỏ . Tôi tin nó bị oan. Mà ông chặc tiền công bao nhiêu vậy chớ?

Mặt thằng thợ cãi coi bơ bơ. Nhưng con mắt nhà nghề của nó vẫn kín đáo kiểm soát cái hầu bao của người đối diện. Tiếp xúc thường với bọn thân chủ nặng xu, nó biết bộ đồ lão Bob mặc thuộc loại phòng tay. Thêm chiếc đồng hồ bạch kim nạm 12 cục hạt xoàn cũng không phải chuyện đùa. Thế nhưng tất cả nào đã nhằm nhò gì với cái dáng vẻ giàu từ trong trứng giàu ra của lão ?

Chiếc máy tính trong đầu gã hoạt động lẹ. Nhưng dù đã in xong đáp số, thằng thợ cãi vẫn vờ vĩnh:

- Ông nói nghi can có người biện hộ rồi. Tôi nghĩ sức mấy anh ta đổi ý.

Lão Bob thờ hất ra:

- Nếu ông chịu tới gặp Gore, sua là hẳn sẽ đổi ý. Thằng nhỏ đâu đã điếc? Làm gì nó không nghe danh ông trạng sư số một nước Mỹ?

Gã thợ cãi cười mỉm. Giọng thản nhiên , khỏi rào đón khiêm tốn gì ráo:

- Có thể là vậy. Nhưng nói đi, thực sự ông muốn gì khi mượn tôi?

Ông chủ sòng bạc đáp gọn thon lỏn :

- Muốn ông mang thằng Gore trở lại đời thường.

- Chuyện đó không dễ. Nhưng ít nhất nghi can có một thuận lợi...

- Làm ơn nói rõ hơn.

Thằng thầy cãi đẩy ưỡn ghé ra sau:

-Nạn nhân của vụ án là một con nhỏ điếm. Mà ở đời này, còn ai cô độc hơn một cô gái đứng đường đã ngum củ tỏi. Vì sĩ diện, bạn bè thân thuộc của ả, nếu có đi nữa, cũng ngại chường mặt ra làm chứng. Mà ngay dù không ngại, con số này cũng rất ít. Bởi vậy thay đổi người biện hộ cho nghi can là cơ hội tốt giúp đình hoãn phiên xử lại.

Ông chủ casino nôn nóng ngắt lời:

- Đình hoãn lại?

- Đúng. Hoãn phiên xử bao giờ cũng có lợi cho nghi can. Nhân chứng có thể biến mất vì đời nơi ở. Hoặc ngay cả tự nhiên nghỉ thờ cũng không chừng. Bằng chứng bởi thế, có thể vượt cái một.

Bob cau mày. Giọng sắc mạnh:

- Tôi cóc trả tiền để xin hoãn xử. Tôi trả tiền để cứu thằng Gore ra, ông hiểu chưa?

Thằng thầy cãi thản nhiên:

- OK, thì không delay nữa . Nhưng chúng có rành rành rồi, tôi chỉ còn cách cố ngoại giao với cánh buộc tội để giúp Gore gỡ vài cuốn lịch vì tội ngộ sát, thay vì nằm áp cả đời vì cố sát. Điều đó tốt chứ?

Lão Bob đáp:

- Tốt. Nhưng chưa đủ. Tôi muốn thằng nhỏ được tha, chứ không được giam. Thời hạn vài năm nằm áp ông phỏng chừng cũng không

thực tế . Cứ thí dụ chuyện ông dàn xếp với bọn kia ok, nghĩa là thằng nhỏ chỉ bị khép tội ngộ sát, rồi sao? Bô ông quên hình phạt tội ngộ sát thay đổi từ vài năm tối thiểu cho tới vài chục năm tối đa à?

Là dân trong nghề, gã thợ cãi chắc như bấp biết rành điều đó. Nhưng rõ là một chuyện. Còn trác nghiệm xem thân chủ gã biết bao nhiêu để theo đó tùy cơ chặt đệp lại là chuyện khác. Quân bài tẩy của gã vừa bị đối phương lật lên. Tiếp tục chơi động tác giả nữa là thừa.

Nên sau vài giây mân mê cây viết, gã kết luận:

- Thôi được. Chúng ta nói về lệ phí đi.

Ông chủ Bob mở cặp lòi ra hai xấp bạc:

- Mươi ngàn này coi như tôi đặt cọc . Sau khi ông tới gặp và thuyết phục thằng Gore chịu nhận ông biện hộ, tôi sẽ trả thêm 50 ngàn, vẫn là bạc mặt, để ông lo câu chuyện, được chớ?

Thủ tục chọn đoàn bồi thẩm đã xong. Nghi can sát nhân bước về trại gian giữa hai gã cớm. Tới lối ra, hắn dừng lại, quay nhìn về hướng lão Bob mỉm cười. Nụ cười thâm cảm và hoan hỉ. Tên thầy cãi sua đã kể chuyện vị ân nhân tên Bob cho gã biết! Chứ không thằng con để gì chịu vén mép cười bậy ?

Nhìn mặt, thằng lỏi trông đâu bảnh trai như tấm hình đăng báo? Đôi môi mỏng mà nhiều ký giả bốc nảm là gợi cảm, nom giống hệt chiếc miệng con nít. Chỉ mỗi tấm thân ủ rũ như chiếc lá héo của nó là không khác mấy với các bài báo lá cải đã diễn tả. Nó vừa xơ xác tội nghiệp, vừa láu cá láu tôm, rõ cái điệu một gã bụi đời sớm bị mẹ ruồng rẫy, cha chối bỏ .

Chờ cho Gore đi khuất, thằng thợ cãi tiến về phía lão Bob:

- Phiên xử diễn ra trưa nay. Nếu ông muốn, tôi giữ chỗ.

- Khởi cần - Bob lắc đầu - tôi đã thấy mọi điều cần thấy. Tôi sẽ gọi ông mỗi chiều để nghe kể diễn tiến được rồi.

Ngày xử đầu diễn ra đúng như tên trạng sư tiên liệu. Không có chuyện ngạc nhiên. Thầy cãi số một nước Mỹ cũng có khác. Gã hoá giải tuốt luốt mọi lời khai. Đôi mắt như có gắn quang tuyến của gã làm nhân chứng lúng túng. Mà chỉ cần một chút ú ớ, lời khai dù thực cỡ nào coi cũng bớt thực. Ac cái, đoàn bồi thẩm lại không đi. Ngoài tai nghe, họ còn tận mắt thấy nhân chứng lúng túng. Chả trách, họ giảm lòng tin vào lời khai.

Nhưng tới bữa sau, cánh buộc tội liệng ra một nhân chứng lạ. Thằng tài xế xe tải râu quai nón, mặt mũi bặm trợn, khai nó thấy nghi can Gore đứng xó rờ bên chiếc xe mà sau đó phú lít kiểm thấy xác nạn nhân. Tưởng xe của Gore hư, gã nổi máu nghĩa hiệp ngừng lại đề nghị giúp đỡ. Nhưng Gore khoát tay. Trước khi tống ga đẩy chiếc truck vọt đi, gã tài xế bảo, gã vẫn nhớ chiếc áo xanh Gore bận. Tệ hơn, gã nhớ cả khi đó là mấy giờ. Nó đúng bốn phút trước khi một chiếc xe khác chạy tới tình cờ nhìn thấy bi kịch.

Phiên xử đúng là coi không tốt. Tên thợ cãi thông báo ngay cho lão Bob vào buổi chiều. Ông chủ sòng bài gạt đi:

- Uả, đừng bơi đến bức tranh chó ông bạn. Cóc có ai đoán trúng trăm phần dầu phản ứng của đoàn bồi thẩm. Là dân trong nghề, ông rõ vụ này hơn tôi. Hãy nghĩ về những bận ông đã từng ngạc nhiên trước đó. Tôi cá vụ này còn lắm chuyện ngạc nhiên.

Tên thầy cãi ậm à:

- Đúng vậy. Nhưng...

Bob cắt lời:

- Không nhưng nhị gì cả. Giác quan thứ sáu bảo tôi mọi chuyện sẽ

OK. Đoàn bồi thẩm sẽ làm ông bất ngờ là cái chắc.

Vào ngày thứ ba, ông chủ song bài dùng điện thoại công cộng phôn tới văn phòng viên thư ký toà sau khi phiên xử tái nhóm sau giờ ăn trưa.

Lão nói nhanh:

- Có trái bom gài trong cao ốc . Trái bom lớn. Sức công phá mạnh đó.

Giọng nhỏ thư ký lạc đi vì sợ:

- Nhưng nó... ở... đâu?

Lão chủ casino cúp máy. Rồi rảo bước đến một vị trí có thể nhìn bao quát cánh cửa ra vào nơi xử.

Người trong building ùa ra như đàn vịt. Lão Bob đứng xa ngó đoàn bồi thẩm chăm chăm. Tiếng loa yêu cầu mọi người giải tán để nhân viên rà mìn làm việc. Phiên xử trong ngày coi như xong.

Chờ tên bồi thẩm mập bước qua, Bob lập tức bám sát. Lão chú ý tới gã ngay từ bữa đầu. Chủ yếu là vì cái quá khứ sĩ quan hồi hưu của gã.

Thiên hạ vốn khoái méo mó nghề nghiệp. Trong quân ngũ đã quen chỉ huy, thì khi nhập toán bồi thẩm, cũng ráng lên gân chỉ huy. Đã thế, các bồi thẩm khác lại quen thói thụ động. Nên anh cựu sĩ quan càng lừng, mặt mũi lúc nào cũng cứng lên nom rất hỗn.

Chờ tên mập chui hẳn vô cái bar gần đó, Bob mới thủng thỉnh bước vào. Họ là hai người khách duy nhất trong quán. Thì chưa tới 2 giờ chiều, thiên hạ còn mãi lao đông vinh quang, có ai rảnh mò tới đó say xỉn bậy?

Gã bồi thẩm liếc xéo lão Bob một phát. Vai gã rộng, mặt có nọng đúng điệu ăn no hay nằm. Bob lịch sự nghiêng người:

- Chào ông.

Chờ cho tên bồi bàn lấy oóc đơ xong, gã mập hỏi ngược lại:

- Bộ tôi quen ông hả?

Không trả lời, Bob đặt chiếc cặp lên bàn. Lão mở hé nó ra cho thằng mập nhìn những cọc tiền chình ình bên trong. Xém chút nữa, tên bồi thẩm sặc. Thấy nó xúc động, Bob vừa nói vừa đóng cặp đặt lên đui:

- Một trăm ngàn đó có thể là của ông.

Mắt thằng mập trợn trắng:

- Cái gì? Mà bằng cách nào chớ?

Tộp một ngụm bia, giọng ông chủ sòng bài đều đều:

- Nếu đoàn bồi thẩm tuyên xử nghi can vô tội, số tiền đó của ông.

Chiếc mũi của anh sĩ quan già đỏ lên, trông rất ư chính nghĩa ghét gian tà. Gã cảm râm :

- Tên đó sua là kẻ sát nhân. Hấn bị nhìn thấy tại trận.

Nhưng lúc liếc chiếc cặp của Bob bậi nữa, gã bèn hạ giọng lẹ:

- Tôi chỉ có một phiếu. Bằng cách nào.....

- Ông đứng đầu đoàn bồi thẩm - lão Bob ngắt lời - Ông dư khả năng ảnh hưởng tới lá phiếu giết hay tha của kẻ khác. Tôi đã từng đăng lính. Nên tôi hiểu rõ thứ hấp lực khó cưỡng lại của một cựu sĩ quan võ bị như ông. Chỉ cần ông chịu xòe lá phiếu của mình ra làm thí dụ, toán bồi thẩm chắc như bấp phải nghe theo.

Liếc quanh không thấy ai, cũng không nhìn tên mập, lão nói tiếp:

- Vấn đề không phải tại sao họ quyết định nghi can vô tội. Điều quan trọng là họ tha. Mọi người rồi sẽ tìm cho họ những lý do tha riêng. Tôi là người thực dụng, chỉ chú ý tới kết quả. Tôi cóc ke xem kết quả đạt được bằng cách nào.

Lão Bob nói dài vì không thể không nói. Chứ lý lịch gã bồi thẩm mập,

lão đã nắm trong tay. Có tiền mua tiên cũng được. Nói chi tới việc mua cái tin ông sĩ quan về hưu đang cần tiền dất vợ đi dối già.

Dù giả vờ đưa mắt lơ đãng nhìn ra nơi khác, Bob vẫn biết tổng đối phương đã xiêu lòng. Chiếc lưới câu vừa động đậy, cóc phải tự dừng đầu. Con cá bắt đầu rĩa mồi rồi đấy. Chém chết thế nào nó cũng say mồi.

Thằng mập quả nhiên nhún vai vài giây sau:

- Thôi được. Đẳng nào nạn nhân cũng đi tù suốt rồi. Có ai thêm bận tâm về một nhỏ điếm đã nghỉ thờ chớ?

Lão Bob đế vô:

- Đúng thế. Who care?

Suốt buổi chiều, Bob lần lượt bồn cũ soạn lại với vài viên bồi thẩm khác. Bị trái bom tưởng tượng hù dọa, họ được về sớm. Phôn di động hồi đó làm gì đã có. Mà khu vực nơi xử lại cấm đậu xe. Cha nào khảm khá, lợi bộ ra phố gọi Taxi vù về nhà, còn đỡ. Bọn còn lại đứng ngoài đường mãi cũng oải bèn bấm bụng rảo bước vô bar rượu độc nhất gần đó làm đỡ ít ly trước cho ấm bụng lữ thứ, sau chờ thân nhân tới đón khi họ mãn giờ làm việc ở chỗ làm về.

Đâu phải tự nhiên lão Bob lại chấm cái bar làm nơi móc ngoặc? Bar rượu rộng rinh, đèn mờ mờ tỏ tỏ, chưa kể còn thiết kế vô số các góc khuất làm chỗ riêng tư cho các đôi tình nhân mỗi tối tìm đến đá lông nheo với nhau. Bởi thế nó hoá thành chiếc ao kín đáo cho “ngư ông” Bob tha hồ buông “miếng mồi” có tiền mua tiên cũng được với các viên bồi thẩm tuy khát rượu, nhưng lại cóc có tại ra quán để mua whiskey nốc cho đã đời.

Buổi trưa bữa sau là ngày đoàn bồi thẩm quyết định tha hay giết. Tội nghi can rành rành, thằng thầy cãi nghĩ, nên thế nào đoàn bồi thẩm

cũng phán quyết mau. Gã bởi vậy cứ lẩn quẩn ở đó suốt ba giờ liền. Vậy mà chờ hoài vẫn nghe im re, gã bèn sốt ruột trở về văn phòng gọi phôn cho lão Bob:

- Kết quả coi bộ tốt hơn với mỗi phút trôi qua, đó ông. Họ hội ý càng lâu, cơ hội tha càng nhiều. Mà lạ thiệt. Đáng lẽ với lời khai chết người của gã tài xế xe truck, họ phải quyết định mau mới phải. Vậy mà không hiểu tại sao....?

Ông chủ casino thản nhiên:

- Thì như đã nói tôi có linh cảm tốt mà.

- Nhưng đâu phải chỉ mỗi mình ông tin cậu Gore được tha? Một hãng phim vừa gọi tới ngỏ ý muốn dựng tuồng chớp bóng về đề tài này. Hai tên cò phim khác khăng khăng xin làm đại diện cho Gore ngay sau khi cậu ta được phóng thích. Chưa kể một cụ lái sách khác ở Nữu Uớc còn muốn viết sách nữa mới kinh.

- Rất tốt - ông chủ sòng bài ngắt lời - nhưng đừng có loá mắt với ba cái vụ sách phim mà quên thông báo tin thằng nhỏ được tha cho tôi biết đó nghe. Cũng chớ quên, tôi còn nợ ông món tiền thưởng và tôi sẽ rời đây ngay một khi biết kết quả đấy.

Giọng bên kia đầu dây sôi nổi:

- Không, tôi không quên. Lúc nào tôi cũng tin ông là người coi trọng chữ tín.

Gã nói vậy, chứ Bob biết gã sẽ phôn cho lão trước khi làm bất cứ điều gì khác. Trong nghề thầy cãi, tin tưởng đồng nghĩa với giỡn chơi.

Chuông điện thoại phòng ông chủ Bob reo sáng bữa sau. Giọng gã thầy cãi hoan hỉ:

-Đoàn bồi thẩm đã trở lại.

Tim Bob nói khẽ:

- Và?

- Họ phán quyết nghi can không có tội. Ông đoán đúng phóc.

- Gore thế nào? Họ phóng thích thằng nhỏ liền chớ?

- Họ đang làm thủ tục. Anh ta sẽ tới văn phòng tôi sau đó.

- Tốt. Tôi tới đó liền.

Ông chủ sòng bài liệng hành lý vô va li. Liệng tất cả ngoại trừ số tiền hứa thưởng cho gã thầy cãi nhét trong cặp. Còn riêng mấy gã bồi thẩm, dĩ nhiên Bob không cho một cắc. Khùng sao cho? Họ không thể đảo ngược lại quyết định đã làm. Cũng còn lâu họ mới dám tố đã nhận hối lộ hàm thụ để phán quyết tầm bậy. Chắc chắn, họ sẽ bị cóm theo dõi trong vài tháng. Bất cứ gã bồi thẩm nào đột nhiên giàu lên, là kẻ như lạy ông tôi ở bụi này.

Mười phút sau, Bob lái chiếc xe đi mượn tới nơi. Thoáng thấy Bob, gã thầy cãi nói ngay:

- Ông tài thật. Nhất định ngày nào tôi phải hỏi xem ông đã mua cái phán quyết tha bổng đó bằng cách nào.

Ông chủ sòng bài khoát tay:

- Chớ nói bậy. Cũng đừng đánh giá tôi quá cao.

Đổi đề tài, Bob mở cặp chung đủ cho gã thầy cãi số tiền thưởng. Thì vừa lúc Gore bước vào. Mặt thằng nhỏ phấn khích thấy rõ. Nó vung tay la lớn:

- Tôi được tha. Trời ơi. Thiệt là không tin được.

Nhác thấy lão Bob, Gore bước nhanh tới. Mắt nó chớp mau. Giọng chảy ra vì cảm động:

- Miễn ngày nào còn sống, tôi không quên ơn ông.

Ông chủ sòng bài lẩm bẩm:

- Chắc vậy rồi... Nhưng khi không, sao lại đi ca cẩm chuyện ơn nghĩa vậy chú em? Xe của qua đậu dưới đường. Tụi mình xuống đó nói chuyện đi.

Mặt Gore tươi hơn hớn khi mỉm cười gật đầu. Nụ cười làm như đang chia sẻ chung với ân nhân một bí mật nào vậy.

Ngồi trên xe, cả hai cùng im lặng vì đều cần im lặng. Từ khi biết nghĩ, có bao giờ Gore không mơ gặp lại người cha mà gã chưa một lần biết mặt? Tất nhiên khỏi có chuyện ôm khóc kể lể theo cái kiểu đứa con ngoan... đòi báo hiếu ông bố đã ...dày công bỏ rơi mình đâu. Giấc mơ chỉ đẹp và sẽ đẹp ác nếu bố của Gore thuộc loại dân mập điạ. Khi đó Gore còn chờ gì không xả lẹ con dao bấm ra để ...diễn đọc bản "tuyên dương công trạng" ông bố rằng thì là chính vì bị ông bỏ rơi mà má thảng này vẫn số, còn thảng câu bơ câu bắt này thì bị đời dợt te tua tơi tả như chiếc mền rách? Khứa lão bố Gore khi đó bảo đảm phải chi đẹp, chi bạo để đổi lấy chỗ đứng cho chiếc cần cổ ở trên cái đầu.

Nhưng đó là dự định hồi xưa hồi xưa, chớ hoàn cảnh bây giờ Gore đâu nỡ cặn tàu ráo máng quá vậy? Mạng Gore là do ân nhân cứu. Tương lai Gore, chả lẽ ân nhân lại không đoái hoài tới hay sao? Nghĩ đến đây, Gore mỉm cười. Vừa lúc ông chủ casino tạt xe vô lên ngay khúc xa lộ vắng . Ông chủ quay sang Gore:

- Em có biết tại sao qua giúp em không?

Giọng Gore bẻ ra , bẻ thiệt chứ không bẻ màu mè riêu cua:

- Con biết . Con biết thế nào dady cũng tới cứu con. Con biết cha là cha của con.

Nước mắt ứa ra, Bob nói đứt khúc:

- Đúng... qua là một người cha..., người cha đều cáng, khôn nạn,

không bằng loài súc vật

Gore rên lên vì xúc động:

- Đừng nói thế cha ơi. Con đã đủ tuổi làm đàn ông và con mong cha biết rằng con thấu hiểu nỗi khổ của cha.

Giọng ông chủ sòng bài nhẹ như tiếng gió :

- Không phải qua là cha em đâu. Qua chính là người cha khốn nạn của cô gái điếm mà mày đã giết ...

Khẩu súng hãm thanh trong tay lão Bob rung lên. Gore xum xuống, mắt mở lớn kinh ngạc. Không nhìn nạn nhân, giọng ông chủ casino mơ màng:

- Nhà nước không muốn mạng đổi mạng. Nhưng tao muốn, ô kè ?

Văn An

Chùi Sảng

Truyện phóng tác

Liếc sơ sơ mấy cái tíit lớn, tựa nhỏ của trang báo, Sam chán nản thờ hất ra. Mẹ kiếp, toàn một ruộc tin tức lựu đạn, ó rượt!

Hết bão te tua ở Thái, lụt le lười bên Tàu, tới lỗ mũi ăn trầu cái đầu xĩa thuốc tùm lum vì chiến cuộc Trung đông, chưa kể thêm một loạt vụ sát nhân ... thủ công nghệ lên khên đây đó khác.

Mạng người như vậy phải nói rẻ bèo, song đâu thuần chỉ là bởi số nạn nhân nằm xếp lớp trên nhật trình trong... nhân mãn thái quá khiến những độc giả như Sam nhìn riết muốn oải đành nhún vai cho qua? Tệ hơn đó vô số bực, còn là gì ngoài cái trò mồi tin, xào nấu, và kinh niên thổi tin giật gân của giới truyền thông thượng quốc đã “tôi luyện” trái tim con người thành ra chai lì, dửng dưng trước thảm cảnh của đồng loại?

Rút cục, chỉ mỗi cái xác gã đàn ông nằm chèo queo ở góc báo bên mặt là bắt mắt Sam, xét vì tấm hình coi giống đồ khuôn với lão chủ

của Sam mới kỳ cục. Tất nhiên chỉ trông giống, chứ cách gì là lão cho được? Một thằng già dịch, giàu sụm, đi đâu cũng cận vệ kè kè, đời nào sụm bà chè lẳng òm kiêu đó?

Biết vậy rồi mà tám hình vẫn khiến Sam tiếc ngẩn. Nó tiếc nạn nhân không là lão chủ hà bá, và oán ông Trời rõ thiệt bất công. Thì đó! Trong khi thiên hạ thay nhau du địa phủ loạn châu chấu, hà có gì lão gian phu và con vợ trác nét của Sam vẫn sống hùng sống nhần để giờ này, trong căn phòng tiện nghi nào đó, ôm eo ếch nhau xà nẹo tới bến ?

Nhưng bá láp chưa, chuyện cũ rích chứ có mới mẻ gì, mà sao vừa *ôn cố tri tân* sượng sượng, tai đã nghe lũng bùng, và đầu thì in hình bốc khói sảng vậy? Điều này phải vờ lẹ cái *list xoá sổ* để bổ sung chi tiết hình phạt hai đũa khôn kiếp gấp, chứ không để lâu chịu đời sao cho thấu?

List đó do Sam tự lập, còn ai khác vô đây? Danh sách “tội nhân” bị Sam trông án tử hình hàm thụ trong list dài lê thê nhưng nói nào ngay, thằng con cũng đâu phải týt hiếu sát vô lý, cứ hễ thấy ai nom không vừa mắt là hùng hục nổi máu *giết người trong mộng* lên?

Mấy chục năm trước, Sam là ông lớn Samphray, trưởng công an tỉnh của chế độ Khờ me đỏ. Người Miên nào hỏi đó vô phúc gặp Sam mà chỉ bị túm gáy quăng vô nông trường lao cải mệch mưa mật, thay vì phải trùm mền đi ngủ chung với trùn, đã mừng thấy mẹ. Vậy mà bây giờ xem bọn Mỹ gốc Miên đang diễu hành qua mặt Sam ở trên

đường phố nước Mỹ kìa! Mặt chúng nó vác lên, nhờn nhờn ra. Rõ cái điều cóc biết, cũng cóc ke Sam là ai, động vật cũng thế mà thực vật cũng khỏi chết thằng tây nào. Chả trách mỗi bận đụng đầu bọn đồng hương láo xược, máu Sam lại sủi lên sùng sục và cái list tử hình hàm thụ do Sam lập cứ vậy mà kéo dài đều đều.

Sau một hồi gạch đi xoá lại, cuối cùng rồi Sam cũng sửa xong hai cái cột tên tuổi, tội trạng của lão chủ và con vợ. Nhưng cột thứ ba, cột nói về cách thức trừng phạt chúng nó thì chưa đâu. Cột chủ lực của người ta đấy, điền bồi bác thế chớ nào được? Phải điều nghiên thật kỹ trên cơ sở hợp lý hợp tình, nghĩa là “bố trí” cách nghỉ thờ của từng đũa ăn rơ như để với lối sống của chúng nó cho đúng câu sống sao chết vậy thì quân khôn kiếp mới khẩu phục tâm phục.

Nếu là vậy thằng chủ dâm đãng sau khi tay bị trói, cần nuốt trọn - nuốt cái ót mới được - trái dưa leo *king size*. Còn con vợ lang chạ, dối láo, hay bị đau bao tử tất phải nhai như chiếc lưỡi của chính nó để giúp dạ dày dễ tiêu hoá.

Nhưng mà hình phạt cứ tuyên trên giấy mãi, án tử hình cứ thi hành... hàm thụ hoài hủy kiểu đó, cũng coi sao vô? Lạng quạng chúng biết được, chúng cười cho rách tai, xù vẩy chứ nào phải chuyện đùa. Ra tay vuốt đẹp quân hà bá, đã đành dễ ợt rồi, nhưng xuống tay cách nào cho không bị tố sảng mới là vấn đề.

Mớ... kinh nghiệm nghề nghiệp hồi làm trùm cớm xứ Miên, cộng với những kiểu hạ thủ dễ như ăn cơm sườn trong các bộ truyền trình

thám đã đọc, có giúp cho Sam được cái cóc khô gì? Nước Mỹ pháp trị vốn khác xa với xứ Khờ me đồ mã tấu trị, và cuộc đời thì phức tạp khó nhá chứ đâu có đơn giản hoặc ngon ăn như trong tiểu thuyết của bọn tiểu thuyết gia chuyên môn ăn no đĩa bậy ?

Nếu có dịch vụ “tư vấn sát nhân” ở Mỹ thì thiệt đở cho Sam biết mấy! Nhưng không có cũng đâu đồng nghĩa với khỏi bao giờ có? Nó chưa có, đúng thế, nhưng ai cấm Sam - với cái sở học tâm lý một bụng kẻ từ ngày nhảy vô đại học Mỹ - làm cho nó có?

Miễn bảo đảm được yếu tố an toàn, Sam biết, bọn sát thủ rồi sẽ uá lên tiếng. Kinh nghiệm “xương máu” dạy Sam điều này. Năm 18 tuổi, lần đầu tiên nhúng tay vô máu nhưng nhờ ăn may lọt lưới điều tra, Sam cũng giống mọi kẻ sát nhân không để lại dấu tích khác bị dăng xéo bởi hai đối lực. Thứ nhất, lực dày vò do mặc cảm tội lỗi. Thứ hai, lực khoái đã vì đã bóp còi qua mặt cả cớm chìm lẫn cớm nổi. Cho nên nếu không tìm ra cơ hội thú tội hay gián tiếp kẻ lể ... thành tích thì cũng thế, bọn giết người bây giờ cũng giống như Sam hồi xưa, chém chết cũng phát điên.

Nếu đã là vậy, Sam còn đợi gì chưa tạo cơ hội cho bọn đâm cha chém chú ... kẻ lể thành tích của chúng nó, và tiện thể tặng miễn phí Sam cái cơ hội học tập tốt, gạn lọc kỹ, tiếp thu tốt mớ kinh nghiệm sát nhân?

*

Nghĩ là làm, sáng hôm sau, Sam thắng veston cà vạt bánh chọe ghé lại văn phòng tờ báo địa phương. Gã nhân viên áo quần bánh bao

mặt mũi vác lên nom rất xác khiến lúc ngó nó, Sam chỉ muốn lên list cho bõ ghét.

Ôm chiếc phôn đầu láo một hồi, thằng con quay qua hát đầu hỏi Sam, giọng đầu cha thiên hạ :

- Cần chi đó, ông ?

Sam móc túi lấy một tờ giấy viết tay và viết thật nắn nót thảy lên mặt bàn:

- Tôi muốn đăng cái quảng cáo này...

Líếc sơ qua nội dung, nhìn mặt gã đàn ra, Sam bồi tiếp:

- ...để làm công tác nghiên cứu viết sách.

Mới nghe thoáng hai chữ nghiên cứu, gã nhân viên gạt đầu lẹ nhưng đâu phải cái kiểu gạt đại hoặc gạt bậy? Kiểm soát bằng nghề sản xuất nhật trình, thằng con sua là biết để duy trì và củng cố cái thế ăn trên ngồi trước của dân cờ hoa , nhà nước Mỹ luôn luôn khuyến khích, thậm chí mua bằng được mọi công trình nghiên cứu cho đúng với sách lược *ăn cỗ đi trước*, hoặc ngay cho dù chưa có sản phẩm thì vẫn cứ xung phong research trước để đánh hơi ra chỗ nào sắp sửa dọn cỗ là a lê hấp xông vô chụp bọ, hốt lẹ.

Cái quảng cáo của Sam nhờ vậy xuất hiện ngay trên số báo phát hành sáng hôm sau. Sam đọc , gạt gù hài lòng với lối hành văn úp mở nhưng nói đủ những điều cần nói:

Bạn từng thổi ngọt con môi mà không hé lộ hình tướng? Bạn luôn ngửa ngáy vì thiếu chốn thổ lộ nỗi lòng? Bạn mơ chia xẻ cho niềm tự hào thâm kín thặng hoa? Nếu vậy, chỉ một cú phôn công cộng cho

Hội Khâm Phục ở số... là mọi việc ô-kê-đồ cái một.

Bảo đảm kín đáo . Tuyệt đối an toàn .

Khỏi cần chờ lâu, chỉ trong vòng nửa tiếng, chuông điện thoại phòng Sam reo từng tràng. Đặt mỏ lên ống nói, Sam thối ra cái giọng điệu-đàng mà gã từng tốn nhiều công sức khổ công rèn luyện:

- Xin kính chào. Tôi đang hân hạnh chờ để được phép giúp bạn đây.

Trong ống nghe, có tiếng đàn ông khục khặc :

-Hello,...à... ừ...

Ậm à ậm ừ cho đã rồi khơi khơi ngừng ngang, nhưng Sam biết tổng, đâu phải tự nhiên tiếng nói trong ống nghe lại xì tốp đột xuất? Con thú nào lần đầu lia rời cánh rừng quen thuộc cũng đều phập phồng và bán tứ túc kiểu đó cả. Vậy thì chớ có dại dột gặng hỏi hoặc thúc hỏi làm cho nó sợ thêm. Việc cần làm là và chỉ là nín đợi. Đầu dây bên kia, quả nhiên, tái hoạt động trở lại vài giây sau :

- Có phải Hội Khâm Phục đó chớ?

Sam lấy giọng thản nhiên nhất:

- Đúng vậy. Tôi có thể giúp ông điều gì đây?

- Ờ... thì...là vì - gã đàn ông chắc bối rối nên cà lăm ngang xương

- tôi đã nghe, ủa quên tôi đã đọc.. cái quảng cáo. Nó có nghĩa gì vậy ?

Sam nhẹ nhàng :

- Thì nó chỉ viết sao nghĩ vậy, thưa ông.

- Nhưng ...

Biết thời gian hâm nóng đã đủ, Sam hỏi thẳng:

- Ông có ý trở thành hội viên Hội Khâm Phục đấy chứ?

Giọng gã đàn ông lớ mòi xác xác :

- À, cái đó còn tùy...
- Đúng vậy - Sam ngắt lời, giọng xác hơn - Đúng là cái đó còn tùy xem bạn có hội đủ điều kiện gia nhập Hội Khâm Phục hay không. Hy vọng rằng chúng ta không lãng phí thời gian của nhau, và bạn cũng chẳng phen tới chỉ là vì tò mò.
- Làm gì có chuyện đó! – Gã nói, giọng phẫn nộ.

Sam gật gù:

- Tốt lắm. Vậy thì xin bạn kể sơ sơ cho vài chi tiết nghe thử. Dĩ nhiên khỏi cần lý lịch. Chỉ tóm lược quá trình hoạt động sương sương là được rồi.

- Ờ... thì là chuyện... liên quan tới nhỏ vợ cũ của tôi đó mà Tim nói khế, Sam nhắc khế :

- Tôi đang chờ nghe bạn.

Gã đàn ông bằng cái giọng nhẹ bâng và lạ hoắc đột ngột, nói như chạy :

- Nàng té xuống vực. Mọi người nghĩ tai nạn. Thiệt tình do tôi đẩy.
- Vây sao? - Sam hỏi ngắn vì sợ thằng con gái má - Nhưng hồi nào, ở đâu?

Trong ống nghe tiếng thờ mỗi lúc một mạnh:

- Thì một ngày cuối tuần năm trước ở New...

Thấy sát thủ ngập ngừng, Sam đỡ lời :

- Ông khỏi cần nói thêm. Nhưng câu chuyện bộ chỉ đơn giản có vậy ?

- Đúng thế. Mà sao? Bộ nghe không ổn hả?

- Ổn chứ. – Sam đáp - Nhưng đâu đã hoàn hảo, thưa ông.

Thằng giết vợ cười lớn:

- Chắc ông đang cà rớn ? Vợ cũ của tôi đai nè. Tôi lấy được người tôi yêu nè. Chưa kể còn lượm đẹp cả trăm ngàn tiền bảo hiểm dất túi. Như vậy nếu nó không hoàn hảo, còn cái móc xì gì hoàn hảo ?

Sam vẫn nhẹ nhàng:

- Tôi mừng ông ô kê. Nhưng ai bảo đảm vợ ông tắt thở trăm phần dầu khi té xuống đáy vực?

Thằng giết người hăm hở:

- Ở, thì rớt từ độ cao mấy chục mét như bịch muối trên đá tảng, còn cái gì chịu nổi ?

Sam cướp lời:

- Ông quên có một tên ở Boston nhảy dù từ độ cao mấy trăm mét, dù không mở, hấn vẫn sống nhăn. Bà nhà, bởi thế, chỉ có thể, chứ đâu bắt buộc phải nghỉ thở?

Ngừng một giây, Sam hỏi tiếp:

- Mà tôi đoán câu chuyện xảy ra ban ngày khi thời tiết tốt, có đúng không ông?

- Dĩ nhiên rồi. - sát thủ buồng thông - Con đường đèo đó đi ban đêm hoặc khi Trời mưa, trơn nhớt treọ bản họng, ai mà bước cho nổi?

- Nếu vậy, - Sam lý luận – ông bạn không thể bỏ qua yếu tố tình cờ. Tình cờ có một du khách , một thợ săn, hay một nông dân nào đó vô tình chứng kiến câu chuyện.

Giọng thằng giết vợ thì thảo:

- Nhưng rút cục nào có ai thấy đâu ?

- Đã đành là vậy - Sam đáp - nhưng điều quan trọng thừa ông, xin lỗi ông gì nhỉ?

- Jimmy Ford...

Biết mình nói hớ, gã cảm râm:

- DM. Thiệt tình... Ngu gì đâu.

Không muốn con thú lìa rừng bị động, Sam trấn an đối tượng:

- Xin ông cứ yên tâm. Tôi chỉ buột miệng hỏi. Cũng giống như ông buột miệng trả lời. Hoàn toàn không có ý gì hết. Bây giờ để tóm tắt thì theo ý tôi, “tác phẩm” do ông sang tác chưa phải thuộc loại hết chê đâu. Ông chỉ là người may mắn, cực may mắn...

Chưa nói dứt , Sam đã nghe tiếng cúp máy cái kịch nhưng Sam không trách sát thủ bất lịch sự. Trách một đứa đâm cha chém chú như nó cư xử vô giáo dục, chẳng thà trách cái đầu gối. Vả lại đầu đuôi cũng là lỗi tại Sam, hay đúng hơn lỗi tại cái thói quen khoái nắm lý lịch trích ngang tầm bậy tầm bạ có từ hồi còn ngồi trên chiếc ghế trùm cóm xứ Miên khiến cho tên giết vợ, bởi nhột giò và lạnh cẳng, bèn bỏ phôn vất giò lên cổ chầu lẹ.

Nửa tiếng sau, phôn lại reng. Hai thằng gọi đầu, rõ điệu ... mát dây dứt đuôi. Một đứa trơ tráo nhận đã vung tay hạ thủ cô đào Marilyn Monroe dù năm cô đào mát, nó chưa ra đời. Thằng kia cam đoan đứng ở Nữ Ước chỗ súng bắn sẻ sang Dallas thanh toán Tổng thống Kennedy. Bọn còn lại hoặc thuộc diện... nhi đồng không yêu nước chuyên môn ăn no quậy bậy, hoặc là mấy anh đực kinh niên bị ghê xù muốn thả trí tưởng tượng bay bổng cho cuộc đời đỡ tẻ, bèn mượn phôn mà “phóng ứé” trí hoang tưởng vung tàn tán của mình.

Thêm một mụ nạ dòng nữa càng chán. Đúng điệu *việc nhà nhác việc chú bác siêng năng*, mụ ngoác miệng ra duã Sam te tua, tơi tả.

Mụ bảo cái quảng cáo của Sam sa đọa, vô luân, bú-sịt. Cũng mụ bảo Sam là con trâu, con ngựa gì đó chứ cóc phải giống người. Chửi đã đâm mết, mụ cho địa chỉ và rủ Sam lại nhà cùng cầu nguyện để cứu rỗi phần tâm linh. Nỡ nào Sam có thể từ chối tấm lòng quý hoá ấy của con người đạo đức cùng mình ? Nhưng vì còn mãi bận trực điện thoại , Sam đành “nhờ” mấy ông anh thuộc nhóm khổ dâm – vốn làm tởng mẫu quảng cáo với tín hiệu nhấn hội họp của đồng bọn - nên rủ nhau phôn lại Sam, đi giùm.

Cả cớm cũng nhập cuộc. Dĩ nhiên đời nào cớm nhận là dân ăn cơm nhà nước. Nhưng cái giọng lính kín, nghe qua ống nghe, rành rành ra đó làm làm sao được? Sau khi hỏi dò Sam một chặp, gã dùi cui câu độ:

- Tôi vừa phang đẹp một thằng, không, phải nói là phang đẹp không chê cái khổ nào được thì mới đúng, nhưng bản câu chuyện đó qua phôn coi bộ không mấy tiện.

Sam cười mỉa:

- Vậy hả? Sao ông bạn không ghé lại đây kể nghe cái chơi?

Nó đẩy thêm phát ân huệ:

- Xếp thừa phương tiện dò ra địa chỉ của thằng này mà.

Tưởng tượng mặt anh mã tà đàn ra khi biết đã bị giải mã, Sam nghe khoan khoái gì đâu. Mọc, cớm Mỹ mà cứ làm như công an Khờ me đó có toàn quyền sinh sát thiên hạ không bằng. Người ta đăng báo kiểm sát thủ phông vấn lấy tư liệu viết sách - dĩ nhiên sách khảo cứu nghiêm túc - về công nghệ tội ác, vậy việc quái gì tới cớm chìm cớm nổi mà cớm bày đặt xía mũi vô? Vừa vừa thôi chớ các bạn!

Lạng quạng thẳng Sam bê nguyên con câu chuyện ra Ủy ban bảo vệ quyền làm người khiếu nại tới nơi tới chốn để coi ai bề mặt cho biết.

Nhưng chuyện đó để sau này tính, bây giờ điện thoại reng, nhắc cái đã, kéo vuốt là uổng. Tiếng nhỏ đàm ở đầu dây nghe nhão nhẹt tới độ Sam tưởng đâu đường phôn bị nhiễu tiếng. Mãi tới chừng em đàm khụt khịt tưng bừng, âm oẹ lia chia nhưng vẫn nhất định không thèm phát ngôn điều gì, Sam mới đoán già đoán non con nhỏ đang hãi hùng, nhưng mà kỳ cục, sao Sam không lên tiếng nhắc nhở nó một tiếng mà lại cứ bỏ mặc cho đường điện thoại im như thóc thè kia? Đây có phải lần thứ nhất xảy ra “sự cố kỹ thuật” như vậy đâu? Bọn gọi cho Sam trước đó, thiếu gì đưa lạnh cảng thấy mẹ vì ngán cái cán búa *lạy ộng tôi ở bụi này* nên cũng lấp ba lấp bắp khi “tự khai quá trình hoạt động”, thế nhưng cái màn ngọng sáng của chúng nó chỉ khiến Sam gục đầu vô cớ ngáp thiếu điều hôn mê. Vậy mà bây giờ, cóc hiểu sao nổi hốt hoảng do nhỏ đàm “phổ biến”, tự dừng lại ve vuốt đôi tai Sam bằng một lực quyến dụ bất khả cưỡng lại khiến thẳng con cứ muốn nghe nữa, nghe mãi mới kỳ.

Suốt vài phút sau đó, câu chuyện nhỏ đàm kể đã chẳng đầu không đuôi, mà cũng không đầu vào đâu, vậy mà Sam vẫn nhất định ngồi lì, “cương quyết” không ngắt lời hoặc cúp máy.

Rõ ràng có cơn đồng thiếp ngán, âm trầm mà mãnh liệt, vô ảnh nhưng hiện hữu, lan bò qua ống nghe bầu nịu lấy hệ thần kinh Sam buộc nó quẩn quanh trong cái vòng phản ảo hình để giữa cổ chờ

đội khoảnh khắc bị hút cạn tinh lực. Mãi một hồi lâu và phải cố gắng lắm, Sam mới rên lên được như đũa hết hơi:

- Như vậy... tóm lại... tôi có thể làm gì... để giúp bà?

Tiếng cô đầm - hay tiếng của con chim trúng tên? -, lúc ấy mới chịu âm vang rành rọt và bi thống :

- Thưa ông, tôi là người đàn bà yếu đuối cô độc bị một nỗi kinh hoàng không ngừng săn đuổi.

Đã bình tĩnh trở lại, Sam dịu dàng :

- Xin bà nói tiếp.

- Tôi rất mong - nhờ đầm hỗn hển đáp - được gặp ông tại một nơi an toàn nào đó để giải bày.

Người Sam bừng nóng. Bản năng che chở của con đực trong gã cựa mình. Bằng nhịp tim thương cảm, Sam an ủi :

- Nơi tôi sống rất kín đáo, bà không sợ thiếu mái che cho những vết thương đời đâu.

Giọng cô đầm nhẹ như tiếng gió chiều mơn man quanh vườn cây ít lá:

- Tôi rất mong có người hiểu lý do và biết những điều tôi buộc phải làm là đúng.

Chiếc điện thoại chao khẽ trong tay Sam. Gã có nguyên cơ hấn hỏi để xúc động, chứ đâu phải động tâm sáng? Thì ngay bóc cái tổ con chuồn chuồn ra đấy chứ còn gì! Thú nhận và tán thưởng! Nghĩa là nói lòng vòng cho đã , rút cục cô đầm, giống mọi kẻ sát nhân khác, vẫn phải cần đến hai cái mặt phao bất khả thiếu vừa nói của chiếc phao cứu chuộc để ngoi lên khỏi bãi lầy mặc cảm tội lỗi.

Khấp khởi nhìn chân con ruồi sắp chạm vào chậu mật, Sam đổi giọng mẹ mình :

- Yêu cầu vừa nói của bà cũng chính là tôn chỉ của hội chúng tôi. Cho nên nếu có thể , xin bà phác thảo sơ qua câu chuyện, thì thiệt là tốt quá.

Câu nói êm như hát súa là có “dược tánh” an thần hơi mạnh. Nếu không sao em đầm đang khụt khà khụt khịt, khi không lại “sang số” nói thật chậm, in hình một người ngọng đang vất vả tìm kiếm con chữ. Em đầm bảo:

- Có người muốn và thừa sức hại tôi, thưa ông.
- Ô kià. - Sam đưa đẩy - Sao lại nhẩn tâm như thế được?
- Nhưng quân ác ôn đó... - giọng cô đầm mạnh lên và rõ ràng hơn
- đâu có chịu ra tay liền. Y muốn kéo dài thời gian hành hạ nạn nhân.

Sam đế vô:

- Khốn nạn thiệt.

Cô đầm nức nở:

- Tôi chịu hết nỗi rồi, ông nghe chứ, tôi chịu hết nỗi. Nên đành buộc lòng phải thủ tiêu y mà không may may để lại vết tích.

Sam túm vội cơ hội:

- Nhưng cách nào? Thuốc độc hay tai nạn, xin bà làm ơn nói rõ hơn.

Tiếng ở đầu dây thừng thốt:

- Không, không , xin lỗi, đã nói quá nhiều rồi.

Câu trả lời quả có làm cho Sam thất vọng chút đỉnh thật, nhưng cùng lúc mầm hy vọng và kỳ vọng trong gã nhoay nhoáy bung bật y

hết nắm hạn gặp mưa rào. Nếu con nhỏ chẳng phải đúng tít sát thủ Sam vẫn mong đợi, vậy còn ai trồng khoai đất này vô đây ?

Xét vì mở miệng xì hơi “nồi súp de” ẩn ức như nó đã làm, coi bộ khó vậy đó chứ mà vẫn dễ! Nhưng muốn giữ được cái đầu tỉnh rụi để chỉ xì hơi cho vừa đủ liều lượng, và nhất là biết nắm bắt lúc nào cần xì-tóp là đóng-mở cái một, thì không phải ai cũng làm được và làm đẹp như nhỏ đầm vừa làm. Nó đã ngon lành cỡ đó, “tác phẩm” nó làm ra đâu thể tầm thường?

Sam vội vàng kéo gân cổ lên ca bài ca con cá vào ống nói:

- Tôi hiểu chứ, thưa bà. Một gã đàn ông khi đốn gục kẻ cường bạo sẽ vô cùng hả hê bởi nó xứng hợp với bản năng bạo động của giống đực. Nhưng một phụ nữ bị buộc phải tự giải thoát khỏi ách khổ nạn quá sức chịu đựng, niềm vui sẽ mờ đi bên thương tích, nỗi buồn. Bà không nhắc chuyện cũ vì không muốn đồ dấm lên vết thương còn tươi. Nhưng liệu một con thỏ thoát móng vuốt điều sói có thể ngồi trong lùm cây liếm mãi thương tích? Hay nó cần sự chia sẻ và lòng lân mẫn của đồng loại để quên cũng như tiếp tục sống? Đó là lý do tại sao Hội chúng ta được thành lập. Và hội đang rất mong được bà chia sẻ câu chuyện.

- Tôi muốn - nhỏ đầm áp úng - tôi muốn gặp ông trước để xem có thể tin được không, cái đã.

Sam cho, cho gấp để mà mong nhận lẹ:

- Tên tôi là Sam. Sống ở phòng 90 cao ốc Blue Sea, cạnh phố Tàu. Tôi ở nhà nguyên chiều và tối nay.

Cô đầm hỏi gặng:

- Chỉ mình ông ở đó đấy chứ?
- Dĩ nhiên. Bà có thể ghé kiểm soát bất cứ khi nào.

Em đảm tưng tưng:

- Vâng, nếu như... tôi tới.

Với cái giọng thờ ơ đi kèm theo câu trả lời huề vốn, con nhỏ rõ ràng đang chơi Sam đứt đuôi! Chỉ vì mấy chữ vồn vện “nếu như tôi tới” của nó, mà nửa tiếng Sam chờ đợi bữa đó tự dưng dài hơn nửa ngày. Không trách khi tiếng chuông cửa reo lên, trái tim khốn khổ của Sam không lờn lên như con ngựa vía vào mùa động đực sao được?

Gã không đi mà bắn người đến bên cánh cửa. Trong đầu vang vọng đoạn điệp khúc khích động và hoan hỉ, hồi hộp xen lẫn chờ mong.

Con nhỏ tới! Trời ơi, ắt phải là con nhỏ!

Cửa mở. Có con nhỏ nào cả. Một thằng hộ pháp tóc cắt ngắn, cầm bạnh, mặt lạ hoắc đứng bơ bơ ngó Sam chăm chăm. Nhưng nó vừa mở miệng, Sam biết tổng gã là ai liền tức thì:

- Chào ông Sam. Ông nói đúng phóc đó nghe. Kiếm địa chỉ của ông, thiệt tình, đâu khó mấy?

Đúng cái giọng xỏ lá của tên cóm phôn tới hồi chiều. Vậy mới dễ nực. Muốn tới, sao nó không xách mông tới sớm? Lại nè đúng cái lúc người ta đang chờ khách quý, bèn đột xuất từ cái hang nào đó lù lù chui ra?

Người nhà nước cười mỉm, móc túi lấy tấm thẻ hành sự, và hỏi cho có lệ:

- Tôi vô trong được chứ?

Câu hỏi chưa dứt, gã cóm đã sai tới thiệt lẹ. Tắm thân trâu nước đẩy giạt Sam sang một bên, rõ cái điệu phô diễn cơ bắp tục tĩu nhưng hiệu quả. Người nhà nước nhập đề thẳng :

- Tôi tới vì cái quảng cáo đăng báo của ông. Sở hình sự nghĩ nó có dụng ý xấu đó.

Sam làm mặt tỉnh:

- Tôi cần kiếm tài liệu viết sách nghiên cứu. Chỉ có vậy. Hơn nữa bộ xếp nghĩ đăng quảng cáo trên báo là vi luật hả?

- Dĩ nhiên không - gã lính kín nghiêm nghị phát biểu - Nhưng nó có thể tạo cơ hội vi luật.

- Xin lỗi xếp nói sao?

Thay vì trả lời, người nhà nước bèn đọc thuộc lòng bài công dân giáo dục:

- Nếu sát thủ thú tội giết người, mà ông không thông báo phú lít, điều đó có thể đồng loã với tội ác. Còn viết sách kể chuyện hình sự có thiệt mà chưa được Sở hình sự cho phép, cũng coi như truyền bá tội ác. Ngoài ra ...

Sam ngắt lời :

- Khi qua Mỹ lấy bằng tâm lý học, tôi có học một cưa luật nên biết chuyện vi luật đâu đơn giản như xếp nói? Ngoài ra ai biểu xếp rằng tôi không trình báo lính mã tà nếu có đưa sát nhân tìm tới đây thú tội.

Nghe mấy chữ tâm lý học, lại nghe thêm kiểu lý luận đầu cưa tai nheo, chứ hoàn toàn không con cà con kê một ly ông lão nào, của Sam, mặt ông bạn dân đang hăng bồng khựng gấp trước khi đi một đường xiu lẹ. Gã khựng cũng phải! Đụng nhằm cái bợn nhờ nhờ nhiều mặc cảm, mà lại có chút đỉnh chữ nghĩa là phải coi chừng. Hù

tụi nó không dễ. Lạng quạng nó khiếu nại tới nơi tới chốn là cấp trên khó cho lên lon đó chứ bộ đũa?

Nghĩ vậy rồi, người nhà nước bèn đẩy một phát cười mỉm trông rất ư thắm thiết hữu nghị trước khi phát biểu :

- Ồ, có gì đâu mà ông phải căng quá vậy? Tôi chỉ xin nhắc để ông cẩn thận chứ bộ.

Sam không cười:

- Cảm ơn. Tôi cẩn thận từ nhỏ.

- Thế có ai - ông lính kín quay lại chủ đề - đọc xong cái quảng cáo rồi phen tới đây kiểm ông chưa?

- Có, toàn một bọn nhóc ngờ ngáo. Thêm vài đũa khùng vốn đã nghèo tưởng tượng nhưng lại cứ khoái thêu dệt tầm bậy.

Người nhà nước nhắc nhở:

- Đấy là bọn đáng sợ đó, ông Sam à.

- Tôi biết chứ. - Sam vừa nói vừa gạt đầu trông rất ư tiếp thu thành khẩn - Và tôi sẽ báo xếp liền tức thì một khi đụng nhằm dân sát nhân thứ thiệt.

Đưa tay che miệng ngáp gĩa bộ, Sam tiễn khách thẳng thừng:

- Nếu xếp không có gì hỏi thêm, tôi có thói quen đi ngủ sớm.

Gã bạn dân cười ruồi:

- Xin ông thêm vài phút, đề ngài viết tờ ăng kết.

Nói xong không chờ Sam gạt, gã dùi cui kéo ghế cái đụi, làm như nãy giờ đứng mõi căng quá nên nếu không ngồi là khỏi chịu nổi vậy. Điều đó, Sam thầm nghĩ, là gã thầy chú muốn bám trụ ngồi lại chứ đâu phải để ăng kết, ăng kết cái mốc xì gì. Có lẽ gã muốn chờ

xem ai gọi phon tới cho Sam để đong tai lên nghe lỏm chắc? Hay người nhà nước tính câu giờ để thực hiện một mưu đồ gì đây?

Nhớ tới cái hẹn với con đầm ban nãy, Sam thiếu điều phát khùng. Nó mong cô gái bận việc gì đó tới trễ. Nó mong có chiếc xế ừi đất để xúc gã cớm thầy ra lộ cái đui cho rồi đời. Nhưng mong sao cho nổi? Tiếng chuông cửa ré lên đột ngột giống nhưát búa bổ cái ình vô tai Sam . Người thắng con vừa nóng vừa lạnh, tay lính qúynh đút túi , cái đầu gối khi không đong đưa nom thấy thương!

Ông bạn dân tát nhiên nghe hết, nhìn thấy hết , nhưng vẫn vờ vĩnh quay qua Sam hỏi cho có lệ:

- Bộ ông có hẹn với ai hả?

Sam chối phất:

- Đâu có. Hẹn hòì nào?

Gã lính kín tươm tươp:

- Hay bà con lói xóm đi ngang ghé chơi?

Sam cười như mếu :

- Làm gì có chuyện đó?

- Nếu vậy - gã cớm nói quả quyết - để tôi ra mở cửa .

Chỉ tay vô cánh cửa ngăn lói đi dẫn ra phòng khách với phía sau, gã hỏi trống không:

- Phòng gì ở trống?

- Nhà bếp.

Người nhà nước dở giọng dùi cui:

- Ông vô đó ngồi im. Chỉ ra ngoài khi có lệnh tôi.

Sam còn đợi gì chưa ô kê bởi nó còn biết làm cái con tiều gì ngoài

tuân lệnh sẵn? Giành ra mở cửa là khỏi được, xét vì cặp mắt của người nhà nước đang mở thò lỗ quan sát chớ đâu đã đui? Hơn nữa mở cửa, lỗ gập nhỏ đằm nhanh miệng phun tùm lum ra mọi chuyện, chắc cũng dở? Đã đành Sam chưa phạm pháp, nhưng nãy giờ nó vẫn chối cóc có tiếp xúc hẹn hò với ai, vậy bây giờ tự dưng ở đâu lòi ra con nhỏ giết người, biết giải thích thế nào với gã cóm cho khỏi ngọng? Thôi thì cứ kệ tíá người nhà nước muốn làm gì thì làm đi. Cái nét cóm của nó dù mặc đồ xi-vin vẫn nom ngờ ngờ ra đấy, con nhỏ đằm vừa cẩn thận vừa thông minh để gì không nhận ra?

Nghĩ vậy, đầu Sam nghe nhẹ hơn, nhưng vẫn còn một lẩn cán nhỏ nhỏ. Lỡ con nhãi hiểu lầm - mà ở hoàn cảnh nó, con nhãi bé cái làm chắc rồi - là bị Sam gài độ nên nó co giò giông thẳng thì thực tiếc đứt ruột. Nhưng sự thể đã tới nước đó đành cứ thế mà ngồi im chừ còn biết sao hơn?

Sam ép người sát cánh cửa ngăn nhà bếp với lối đi dẫn ra phòng khách, tai dỏng lên nghe ngóng. Có tiếng mở khóa cửa lách cách. Tiếng cánh cửa bị khô nhót bản lề kêu nghe ớn ớn. Rồi giọng phụ nữ, đúng boong giọng nhỏ đằm hồi chiều, hỏi khẽ :

- Xin lỗi đây có phải là nhà của ông Sam?
- Dạ phải - tiếng gã dùi cui đáp hàm hồ.

Chẳng biết vì đánh hơi ra mùi lạ, hay muốn rào đón cho chắc, nhỏ đằm làm động tác giả :

- Tôi là nhân viên chào hàng của tờ Thời Báo. Mời ông đặt mua tờ tạp chí dài hạn với giá ưu đãi.

Giọng gã cóm ồm ồm:.

- Bà khỏi cần quá cẩn thận . Chính tôi là người nhận phen của bà gọi tới nửa tiếng trước. Cũng chính tôi mời bà ghé lại đây để coi có đúng là tôi ở nhà mình ên hay không?

Mới nghe tới đó, ở đằng sau cánh cửa bếp, Sam tá hoả như bị chày vồ dện trúng cái sọ dừa. Cà chớn chưa và sọc dừa chưa! Thằng cóm hoá ra đã nghe lén và đã biết tổng mọi chuyện, vậy mà Sam cứ tốn công ngây thơ ông lão làm chi cho cóm nó cười.

Có tiếng cô gái cười nhẹ:

- Ủa, vậy ra ông là người có chiếc máy đánh chữ cũ muốn bán? Nó còn hoạt động tốt đấy chứ ông

Gã cóm chìm gạt đi:

- Xin bà khỏi cần thử thách làm chi cho tốn công, mất thì giờ. Hồi chiều, chúng ta nói chuyện bà bị hăm dọa nên buộc lòng phải thanh toán gã đàn ông ác ôn. Tôi chắc bà vẫn chưa quên câu chuyện. Thay vào tiếng trả lời, Sam nghe một âm thanh nửa giống tiếng chân dẫm xuống bùn, nửa như hơi rần phì, lại na ná giọng con nít sặc nước. Tất cả vụt thoáng qua một giây trước khi hoàn toàn im lặng.

Một phút sau, tiếng đàn ông thì ào mà khi không - Sam thắc mắc - tại sao gã cóm lại thì ào :

- Em.

Tiếng cô gái rít khẽ:

- Đóng cửa lại. Bộ anh muốn mọi người nhìn thấy?

Nhìn thấy cái gì ? - Sam tự hỏi. Chẳng lẽ nom con nhỏ trông ứa máu quá, người nhà nước chịu hết xiết bèn đẩy đại một màn ôm bậy nút lưới sáng để phát ra tiếng phì phì? Phần nhỏ đảm chắc nó chỉ chống cự cho có, trước khi khép cửa lại để lấy chớn riêng tư mà hun trả

đũa gã cóm chứ gì?

Nhưng giọng đàn ông lúc này, Sam để ý, nghe sao mà lạ hoắc :

- Thôi ra xe.

- Khoan đã - tiếng cô đầm quát khế - anh đi rảo phòng ngủ và vô nhà bếp xem hần có ghi chép hoặc để lại giấy tờ gì không?

Nghe đến đấy, Sam nhũn người ra vì sợ. Nó chả biết sợ cái gì, chỉ biết xém chút nữa vãi tè ra quần vì sợ.

Tiếng chân tiến lại, Sam thụp người xuống núp nhanh sau dãy tủ bếp. Lưng lạnh như đồng ngâm, đầu ngón tay ngón chân nhói như kim chích, Sam mừng muốn nín thở, lúc giọng đàn ông vang lên cùng với tiếng chân quay trở ra :

- Nhà bếp không có gì .

Cũng giọng ấy vài giây sau:

- Phòng ngủ cũng không. Thôi vọt lẹ, em

Nhỏ đầm gắt khế:

- Việc gì phải cuống lên thế?

Giọng nam rền rĩ:

- Trời ơi! Việc gì hả? Việc chết chùm chớ còn gì.

Nhỏ đầm càu nhàu:

- Đã thổ đế là vậy, mà còn bày đặt làm chuyện tào lào làm chi?

Tiếng đàn ông cự lại :

- Nhát hay bạo thì mắc mớ gì mà nói lúc này. Anh chỉ muốn nhắc em dè chừng là gã dám hện sáng thêm vài đũa khác tới đây nữa đó chứ không xoàng đâu.

- Bộ anh tưởng - cô đầm cười ruồi đáp - thiên hạ toàn một ruộc khoái vạch áo cho người xem lưng như anh chắc? Mà nghĩ cũng tức cười! Lấy gân đũa vọt xuống vực thẳm thì có ngon lành, bảnh

toảng cái gì đâu mà phải đem ra khoe mẽ? Đã thế còn đấm ngực xưng tên kể tuổi với người lạ nữa mới thực đúng điệu là giống lừa.

- Thôi đi - giọng gã đàn ông sừng cồ - Lừa với ngựa cái điá gì ?

Tôi chỉ buột miệng, hiểu chưa?

- Hiểu sao được? - nhỏ đầm rít lên - Anh ngu hết nước nói. Nếu chuyện không dính tới tôi, tôi đã kệ xác anh.

Gã đàn ông “chấm câu” :

- DM mọi chuyện để nói sau. Bây giờ thằng này “vô số” dọt.

Nhỏ đầm hét khế :

- Không được đụng tới bất cứ vật gì trong phòng. Kể cả cái khoá cửa cũng vậy.

Lúc ấy, Sam mới hiểu ra câu chuyện. Gã đàn ông, chẳng ai khác hơn ông bạn Jimmy Ford, kẻ gọi phon cho Sam kể lể thành tích xô vợ xuống đáy vực. Còn con nhỏ đầm là vợ sau hay tình nhân gì đó của nó. Hai đứá toa rập giết người hưởng tiền bảo hiểm. Thằng chồng lờ miêng xưng tên cho Sam biết. Nhỏ đầm sợ lộ bí mật bèn tương kế tựu kế dụ Sam vô bẫy để bịt miệng .

Tất nhiên còn vài chi tiết Sam chưa biết rõ , nhưng trước mắt hãy chui ra khỏi chỗ núp gọi phon báo lính mã tà cái đã.

Sam đẩy cửa thật khẽ, bước rón rén trên lối đi dẫn ra phòng khách. Không khí, chao ôi sao lạnh tanh vậy kìa? Trên sống lưng Sam, cả đàn ốc lớn ốc nhỏ thi nhau mọc cả chùm, chẳng biết là vì cái lẽ gì mới lạ?

Câu trả lời ở đó, ở ngay đó, khỏi mất công tìm đâu cho mệt. Gã cóm chìm không chạy thoát như Sam tưởng. Gã ngồi dựa lưng vô tường, nhát dao đâm thấu tim, nhưng mắt vẫn mở, vẻ ngạc nhiên xen lẫn van nài, lại hướng ngay mặt Sam mà chiếu tướng mới ác.

Trong một giây, vì tiếng chân lay động, vì ảo giác, hay vì một điều gì không biết, Sam thấy đôi mắt thê thiết của gã chớp nhanh. Không thể cầm lòng lâu hơn và được nữa, Sam bước tới rút lẹ cán dao ra khỏi ổ ngực mong cứu sống nạn nhân. Đúng lúc ấy, một thằng lù lù mở cửa tiến vào.

*

Trong phiên xử thằng lù lù khai nó là bạn đồng sự của gã cóm ngầm củ tỏi. Ngồi ngoài xe chờ mãi đâm sọt ruột, thằng con bỏ xe nhảy thang máy cái vù lên cứu bồ, nhưng đáng tiếc, nó lên cứu bồ hơi trễ. Bởi cánh cửa phòng Sam khép chứ không khoá - cặp vợ chồng sát nhân không đại dụng tay vô ổ khoá để in lại dấu tay - cho nên gã cóm chỉ việc đẩy nhẹ một cái là đã có mặt tại hiện trường.

Gã khai, gã khẳng khẳng khai là sau khi người đồng sự xấu số ghé lên phòng Sam lấy ăng két, gã tuyệt đối không thấy bất cứ ai đi vô hay rời khỏi căn chung cư. Nghe thằng khốn tuy khai đúng mà vẫn hoá thành trật lất, dù lạnh xương sống, Sam vẫn muốn chửi thề.

Đúng thiệt cái thằng đại ngu! Căn cao ốc với mấy trăm căn phòng cho mướn có tổng cộng ba lối ra vào chứ nào phải chỉ một. Chiếc xe cóm khở nổi lại đậu chình ình ngay cửa trước, vậy con nhỏ giết người không khùng mà cũng chẳng khiếm thị, bộ ngu sao mà dẫn thẳng kếp sát nhân lao đầu ra lối đó cho người nhà nước lượm

sảng?

Dù bị lời khai cà chớn của gã bạn dân chỗ ngay cạnh sườn hỏi thăm sức khỏe, Sam vẫn ra dáng nhớn như thơ thới. Xét vì có hai lá bua cứu mệnh ngon ơ trong túi, việc quái gì Sam phải lo hoảng, lo tiều? Cái đại danh Jimmy Ford của ông sát nhân, cộng với cái địa danh bắt đầu bằng chữ New - chắc hẳn phải là bang New York chứ còn New gì vô đó - mà Jimmy Ford từng buột miệng thốt ra trong lúc lỡ lời, chúng thiệt sự có giá trị cứu mạng Sam đấy, chứ chẳng phải chỉ để nghe qua rồi bỏ đâu .

Nghe Sam tiết lộ bí mật, các thầy chú dù nửa tin nửa ngờ nhưng cũng xắn tay áo lên kiểm tra độ thực hư ngay tức khắc . Kết quả, người nhà nước lạnh lùng tuyên bố, ở bang New York suốt mấy chục năm trở lại đây, khỏi có có vụ án mạng ác ôn côn đồ nào như vậy xảy ra hết.

Sam nghe vậy, không chỉ lạnh mỗ ác mà còn điếng cả hồn. Chết cha, ở xứ Mỹ, ngoài thành phố và bang New York, còn New Jersey, New Orleans, New Mexico, chưa kể một lô sông núi ao hồ cũng New lia chia, New buá sua, vậy sao Sam không nghĩ tới mà lại cứ nhắm mắt nhắm mũi quả quyết là thằng Jimmy Ford diễn trò sát thê của nó ở bang New York?

Sam xin khai lại, còn gì nó không xin khai lại, nhưng mọi người chỉ che miệng cười trừ. Còn ai muốn nghe và còn ai chịu tin lời của một đứa có thành tích xạo ke nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục muốn dóc tổ ? Con dao máu Sam rút từ tim nạn nhân ra, ngược lại và ác

cái, không biết nói. Nhưng gieo nhân máu bên Miên cho đã, mà lãnh cái cái cán búa ngược sương sương có vậy, Sam nghĩ Sam vẫn còn lời đó chứ ?

Văn An

Tâm Tình Người Lấy Vợ Đầm

Kiểu vốn con nhà nghèo, nếu quy thành phần giai cấp thuộc loại chánh gốc bản cố nông. Gã ngồi đâu ăn cũng được và ăn cái gì cũng xong. Từ bé cu cậu quen dùng đũa, nhưng khi cần cũng dùng tay sai năm quân nhoay nhoáy. Gặp món ăn hợp khẩu vị, nhất lại cung ít hơn cầu ở chiếc bàn ăn có nhiều người cùng ngồi đánh chén, Kiểu hay kể thừa truyền thống ẩm thực của thằng cu Lặc trong văn học sử. Là hễ gặp miếng nào bỏ vào miệng, miếng ấy lập tức trôi xuống tận củ tử Kiểu ngay.

Cô đầm Liz, vợ của Kiểu, thì khác.

Bữa trưa, cô đầm ăn qua loa ở chỗ làm không nói. Buổi cơm chiều mới là cơ hội để Liz trả thù đời. Nàng chế tác nó rất tính màu mè hoa lá cành. Vớt soong nồi sạch bóng. Bát đĩa thơm phưng phức. Chiếc khăn trải bàn trắng muốt. Hai cái khăn ăn gấp chéo đặt chỉnh tề trước mặt. Muỗng dao niã làm bằng inox sáng chưng. Chưa kể cuối tuần, Liz còn tự biên tự diễn mấy ngọn nến cùng ít nhạc thính

phòng cho bữa cơm chiều thêm lung linh, huyền ảo.

Làm sao bàn cố nông Kiểu có thể thoả hiệp với môi trường trường giả ấy được.

Từ thưở cha sinh mẹ đẻ, gã chưa biết rượu vang màu xanh hay đỏ chứ nói gì uống? Thế mà Liz lại bày trò uống rượu khai vị. Nàng bảo rượu chat giúp Kiểu ăn ngon miệng, đồng thời kích thích tuần hoàn, cũng như bồi bổ lực phủ ngũ tạng. Không tiện từ chối trước sự mời mọc khẩn khoản, Kiểu bèn nhấp thử một hớp rượu. Miệng đắng ngắt, lưỡi cay xè, gã khẩn thiết yêu cầu :

- Em làm ơn cho anh thìa đường gấp.

Liz nheo mắt :

- Anh định cho đường vào rượu à?
- Đúng vậy.
- Nhưng ai lại khuấy đường với rượu?
- Em cứ lấy hộ anh.

Cô đàm xuyết xoa :

- Nhưng cho đường vào thì còn gì là cái men rượu chat quý hiếm ử đủ 50 tuổi, hả anh ?

Kiểu “bảo lưu” ý kiến:

- Liz cứ làm ơn lấy hộ anh thìa đường.

Kiểu cóc thềm bận tâm chai rượu bao nhiêu tuổi. Nhưng nào phải tại gã ngoan cố hoặc vô tình ? Chẳng qua gã chỉ thực bất tri kỳ vị. Mục tiêu phấn đấu của gã là biến cốc rượu thành ly nước mía. Gã đâu biết, cũng không cần biết rằng tuy cùng làm bằng nước nho ép cả

đấy, giá của lít rượu chát tùy theo thời gian ủ lâu hay mau có thể chênh lệch khoảng vài đô đến vài trăm đô. Cô đầm rút cục đành chào thua Kiều ở cái khoản ngu ằm man di mọi rợ vừa nói.

Đến chiếc lọ cắm hoa, Liz không dễ nhượng bộ như thế. Nàng là người yêu hoa hồng. Ở cái xứ quanh năm lạnh buốt da đỏ, hoa hồng trồng trong nhà kính phải cần có máy sưởi, cũng như cần điện thắp sáng, nên hoa hồng đắt lắm.

Vào mùa đông, một giúm nhánh hồng còm cõi giá vài đô là chuyện đời thường. Mỗi ngày Liz thay ba nhánh hoa, một tháng tốn cả trăm đơn, Kiều hỏi sao không xót ruột? Số tiền ấy vào thời điểm ấy, nếu gửi về Việt nam là thừa sức mỗi tháng nuôi sống một gia đình đấy. Chả trách mỗi khi nhắc trông thấy lọ hoa, cái mặc cảm sống phè phỡn trên nỗi đau đồng loại trong Kiều lại ngóc cổ cục cựa đứng dậy.

Liz tất nhiên không nghĩ việc chưng hoa là lãng phí, thậm chí ...vô nhân đạo như Kiều “quy chụp”. Nàng bảo nàng không thể sống thiếu hoa được. Cũng nàng bảo hễ thiếu vắng lọ hoa, chiếc bàn ăn dù có nem công chả phượng đi chăng nữa, nàng ăn cũng không ngon.

Thoạt nghe câu minh định lập trường rất ư là phú quý sinh lễ nghĩa của cô đầm, bản cố nông Kiều lúc đầu chỉ thấy chướng tai. Nhưng càng về sau, cái cảm giác bị áp bức, bị bắt buộc mỗi lúc mỗi rõ. Dĩ nhiên nào có ai ép gã phải ngắm hoa, thưởng hoa cơ chứ? Chính cái mặc cảm bản nông ngòi đánh chén trong môi trường trường giả

nó làm phiền cu cậu. Thêm mớ dao muổng nữa lĩnh kinh quấy rầy. Rồi bơ sữa cũng hợp đồng phục kích chiếc dạ dày nữa , càng ác.

Nấu nướng món gì, bất kể rán xào luộc hay nướng, Liz đều nhoay nhoáy quét bơ hoặc nêm nếm phó mát vào . Lần đầu thường thức thực phẩm Au Mỹ , Kiểu cũng thấy beo béo hay hay. Vài ngày sau, thì bứ đến tận cổ.

Sữa mới thực khởi nói.

Dù sữa tươi tiệt trùng theo phương pháp Pasteur hẳn hoi, nhưng nếu từ bé chưa quen dinh dưỡng sữa, hễ uống sữa vào là biết tay nhau ngay.

Kiểu ta có "kinh nghiệm xương máu" về chuyện này. Ngày mới sang xứ lạ, nghe lời bà đầm hàng xóm xúi dại, buổi sáng gã hiên ngang bồi dưỡng cốc sữa trước khi bắt chiếc xe buýt đi chơi phố. Xe mới chạy được non nửa đường, chiếc bụng dưới của cu cậu bỗng lăn tăn sự cố kỹ thuật.

Lúc đầu nó lăn tăn sơ sơ . Sau chợt sôi toàn diện, triệt để, mãnh liệt , đi kèm với những cơn đau thắt khốn khổ khốn nạn. Kiểu nghiến răng vận cơ bắp toàn thân cố gắng be bờ đập đập. Nỗ lực ấy rõ ràng chả đi đến đâu cả. Xét vì những tiếng ùng ục khả ố vẫn thi nhau vượt qua lớp da bụng đập vào tai người ngồi bên cạnh rõ mồn một.

Không khí chung quanh chỗ Kiểu ngồi trên chiếc xe buýt chợt căng ra, nóng hực lên, giống chiếc bánh đã đột xuất đặt lên lò nướng.

Quý vị hành khách tây đầm dù lịch sự có thừa ra đấy, vẫn mắt dáo dác liếc Kiểu rõ cái điệu nhìn thôi mà chẳng nói, có nói cũng khôn cùng. Thế là tự nhiên Kiểu trở thành trung tâm "vũ trụ" . Tự nhiên gã khơi khơi nằm.... toàn quyền sinh sát các kẻ đồng hành khốn khổ ngồi quanh .

Một cụ hành khách chắc là chịu hết xiết sự căng thẳng, bèn tay ôm ngực bước nhanh đến chỗ tài xế thì thà thì thào như bán bạc giả. Vừa nghe xong, mặt ông thợ lái cắt không còn một giọt máu. Trước cái cận cảnh ô nhiễm, và vì thế cận cảnh phải nai lưng ra tái lập môi trường sờ sờ ra đấy, tài xế dựng tóc gáy cũng phải. Không nói không rằng, ông ta mồm môi tăng tốc đẩy chiếc xe lướt đi như mũi tên. Vài phút sau, dù chưa đến trạm đỗ, nó vẫn đỗ đánh két tại một khu shopping có toa lét ở gần .

Lê Tấn Kiểu được tái sinh. Gã không đi , không bước lúc đặt chân xuống lề đường. Gã phá mọi kỷ lục thế giới về môn chạy nước rút 100 mét. Không có cái đích đến nào quý hoá bằng căn phòng vệ sinh khi ấy. Và chả có liều doping nào mạnh hơn ly sữa sát nhân mà Kiểu đã vô ý ... doping vào dạ dày trong cái buổi sáng lưu lạc nhớ đời vừa nói.

Từ đấy Kiểu kiêng sữa, Kiểu không đội Trời chung với sữa.

Nhưng bơ, phó mát vẫn là cái "vấn nạn" mà gã phải đối mặt trong bữa ăn hàng ngày.

Một tháng lấy Liz , một tháng dạ dày trường kỳ đánh vật với những món ăn do Liz nêm nếm bằng bơ phó mát, Kiểu bỗng nhớ bát cơm chan nước rau muống hải hùng.

Khi ấy, cuối những năm 70 , không có bất cứ nhịp cầu thông nối nào giữa Việt nam với Canada. Nỗi nhớ quê hương, nỗi nhớ món ăn

quê hương không nơi phát tiết dồn tích lại đặc quánh giữa hồn Kiều. Nó có trăm dạng nghìn vẻ và lộn xộn, thập cẩm. Một nỗi nhớ tự phát, không nhân tạo, chẳng thảo-chương, và nhất định chệch hệ thống hoá như thế còn gì không là nỗi nhớ sâu lắng nhất, ray rứt nhất, thấm thía nhất ?

Người khác khi ấy chỉ thèm rau muống . Riêng Kiều tương tự rau muống. Tương tự là sự quá đà, quá độ của nỗi nhớ. Và nhớ, bao giờ lại chẳng ở trên thềm vô số bậc? Thèm thuộc bản năng, hay do bản năng dẫn dắt cũng thế. Nhớ, trong khi ấy, khởi phát từ cả tim và óc theo máu luân lưu khắp châu thân, nhoay nhoáy đi qua mọi vùng vô thức, tiềm thức , ý thức.

Kiều chẳng biết tại sao gã không nhớ ngôi trường cũ, mái đình xưa, cánh đồng lúa vào sữa, hoặc cơn heo may giải đồng.... mà lại chỉ nhất định tưởng-tiếc rau muống.

Nỗi nhớ rau muống rõ ràng không thơ một ly ông lão nào cả. Nó đồng quê nước phèn . Nhưng mà thật. Rất thật. Và rất Kiều.

Giống quê hương, Kiều biết rau muống từng bao dong, nuôi dưỡng Kiều cực hào phóng tận tụy. Giống quê hương, rau muống ngàn đời câm nín, không bao giờ kể công dù rau muống cho Kiều và những người quanh Kiều nhiều lắm.

Chả nhiều, mà món rau muống luộc chấm với tương bần lại giúp con đường trai giới của các tăng sĩ đỡ khúc khuỷu hẳn. Chả nhiều, sao dìm cọng rau muống chẻ vào bát nước mắm cà cuống để chén với bún chả, thực khách nếu không cẩn thận kèm ché đầu vào , lạng quạng dám lặn ra bội thực chứ giỡn? Nhiều nhà hàng Tàu ở Bắc Mỹ còn khôn lỏi hơn một bậc. Họ cóp py món rau muống xào của dân ta đem ra chiêu đãi những du khách kiêm thực khách Tây Tàu

khắp thế giới. Và họ vớ bẫm.

Tưởng tiếc rau muống xong, Kiều tiện thể còn tương tư những món điểm tâm quê hương khác đến đầu đến đũa nữa.

Chắc chắn, cu cậu ắt đã xoi chúng trong mơ hơi kỹ. Nếu không sao một sáng cuối tuần, Liz lại nhìn chồng giọng tàn nhẫn :

- Anh yêu, anh có nghe ai nói đến chúng ăn du hay không?

Kiều chưng hửng:

- Hả?

Liz nhấn mạnh:

- An du, anh ạ

- Sao, em nói sao?

Liz nói chậm từng chữ :

- Em nói là anh ăn du.

- An du là cái gì ?

Liz nhẹ nhàng:

- An du là biến chứng của mộng du. Người ăn du thường nhai tem tép, nuốt ừng ực khi ngủ đấy.

Vỡ lẽ, Kiều cười xoà :

- À Nếu như vậy, anh của em đúng là người ăn du dài dài rồi.

Liz tròn xoe mắt :

- Lạy Chúa! Điều em nghĩ bấy lâu nay quả không sai. Đúng là cuộc chiến Việt nam đã ảnh hưởng tới anh nhiều quá rồi. Chúng ta phải cấp tốc đi gặp đốc tờ tâm lý mới được. Anh làm ơn dậy tắm rửa thay quần áo xong, chúng ta đi ngay.

Miệng nói, tay Liz vung ra nắm lấy tay Kiều. Trước cái lực kéo... vĩ cuồng , thẳng con ông cụ suyết ngã chúi vì bất ngờ. Tự ái đàn ông bị va chạm, Kiều gắt nặng xỉ tởi : - Làm cái gì mà vũ-thê như thế hả ?

Có thả tay người ta ra không thì bảo?

Gã kiên định lập trường:

- Đây

chả tâm lý tâm liếc cái quái gì cả. Đây chỉ cần gặp một vị lương y đặc biệt.

Liz xoắn xuyết :

- Ông đốc tờ ấy là ai? Ở đâu? Đã tốt nghiệp đại học Harvard chứ anh?

Giọng Kiều tưng tửng:

- Harvard mà thám tháp gì?

Liz vẫn thắc mắc:

- Hay là trường y khoa Boston nổi tiếng?

- Cũng không nổi.

- Vậy trường gì, anh?

- Trường đời.

Liz trợn mắt:

- Lang băm à?

Kiều xua tay :

- Ai bảo em ông ấy lang băm? Chuyên viên... ằm thực trị liệu danh trấn thiên hạ của dân An nam đấy, đừng đùa.

Cô đằm gãi mũi :

- Là thế nào cơ? Em chưa rõ lắm.

Kiều ba hoa :

- Thì thay vì dùng thuốc, vị lương y này lại chuyên chữa bá bệnh chỉ bằng một món ăn duy nhất.

Liz đảo mắt nhìn trần nhà, giọng miã mai :

- Món ăn gì mà lại ép phê siêu đẳng thế, anh yêu?

Kiều nuốt nước bọt :

- Món phở do "đốc tờ" phở bào chế, Liz ạ

Cô đầm cao giọng :

- Phở ?

Kiểu phát tay:

Không phải phở em nhé . Phở. Chỉ là phở. Nhớ gọi đúng tên nó là phở cho anh nhờ. Phở ngon tuyệt hảo hạng. Phở không phở một ly ông lão nào cả .

Liz thắc mắc:

- Nhưng phở là thực phẩm. Còn chúng ăn du thuộc tâm bệnh. Hai thứ ấy nào có liên quan gì với nhau chứ ?

Kiểu hoa tay :

- Thế thì em làm.

Mặt cô đầm dờ ra :

- Anh có thể làm ơn nói rõ hơn ?

Kiểu xoa tay:

- Ờ... thì cứ tạm cho là anh mắc chúng ăn du như em đã phát hiện đi, vậy thì sao nào ?

- Em đang chờ nghe anh nói.

Kiểu nói tiếp :

- Thì vẫn có hai thắc mắc cần được đặt ra, nghe Liz. Một là tại sao anh lại ăn du? Và hai, anh đã xực món gì trong những cơn ăn du trăm voi không được bát nước sáo ấy?

Cô đầm lắc đầu:

- Em chịu.

Kiểu nắm tay vợ :

- Em không biết điều ấy thì đã hẳn! Còn anh, anh không chỉ biết mà còn biết rõ là khác. Anh biết rằng giữa anh với phở có một

mối liên quan cá- nước sâu đậm. Phở vốn gồm hai thành phần là nước và cái. Lúc mới lên 6 tuổi, anh từng chuyên chén cơm chan với nước phở bởi anh có bà cô họ làm nghề bán phở. Lớn thêm tí nữa, mỗi sáng đi học, anh luôn tranh thủ ghé đến quán của bà để trước tán ăn, sau ăn vạ một bát phở xông cho lượng tâm yên ổn. Bà cô thương cháu lắm. Khổ nỗi phải cái tội nghèo. Thành thử bà chỉ kham nổi một bát phở không người lái cho cháu mỗi sáng. Cứ thế, bằng phở xông và nhờ nước phở, anh sống hùng sống khỏe suốt thời niên thiếu.

Giọng Kiều bùi ngùi :

- Khi lớn lên làm ra tiền, bà cô thương quý đã khuất. Gánh phở thơm ngát kỷ niệm không còn. Từ đấy, sáng nào rách không đủ địa "nộp xâu" cho chủ nhân tiệm phở gần nhà, anh bữa đó giống hệt con cá thiếu nước tha hồ hẻo hẻo.

Liz xuyết xoa:

- Tội nghiệp anh của em quá.

Kiều cười :

- Đừng thêm tội nghiệp anh làm gì. Hãy tội nghiệp chiếc dạ dày hiện đang nhớ phở da diết của anh, thì hay hơn. Mà Liz này...

- Dạ

- Anh chả có tâm bệnh tâm biếc cái quái gì đâu. Sở dĩ anh phải xực hàm thụ phở trong mơ chỉ là tại anh thiếu phở, thèm phở, đói phở, và khát cái món phở ngon số dách ở trên đời ấy mà ra cả.

Liz bá lấy cổ chồng:

- Như thế anh yêu còn chờ gì chưa dẫn em đến tiệm phở?

- Anh xin lỗi.

Liz xụ mặt:

- Chiều em một tí không được à?

Kiểu giải thích :

- Anh chiều em, nhưng tiệm phở ở mãi bên Việt nam nó có chiều em đâu.

Gã chép miệng :

- Tuy vậy anh đã có cách.

Bát phở khai-tâm của Liz do Lê Tấn Kiểu tự nấu lấy. Cu cậu thường công thức chế biến phở trong cuốn sách gia chánh của bà Quốc Việt rồi đem hợp đồng với mớ kinh nghiệm ăn cơm tháng mười mấy năm ở tiệm phở Tàu bay làm thành.

Trước năm 75, phở Tàu bay nổi tiếng lắm. Nổi đến mức có anh Bộ trưởng bà con cô cậu với chủ nhân Dinh Độc lập sáng nào cũng sai tùy phái ghé lại tiệm làm hai công tác trọng đại. Một, lọc lựa lấy nửa ký lô thịt bò ngon đem xay thành nước cốt. Và hai, yêu cầu ông chủ tiệm đem lượng nước cốt đặc sánh đó tôi luyện thành một tô phở tái siêu chất lượng để mang về cho ngài Bộ trưởng dùng.

Lần đầu, được vỡ lòng bát phở tái do Kiểu nấu, Liz cắt thịt bánh vào dĩa dày nhanh như điện trước khi dùng thìa chu đao vét húp đến giọt nước dùng cuối cùng. Mặt đỏ ửng, mũi lấm tẩm mồ hôi do quá trình lao động ăn uống cật lực, Liz khen phở ngon loạn châu chấu. Từ đấy, cô em bắt đầu trường kỳ xực phở.

Một chiều Liz bám lấy Kiểu hí hửng :

- Cảm ơn anh.

Kiểu ngỡ ngác :

- Cảm ơn cái gì, hả Liz ?

Cô đăm cười đến mép tai :

- Em vừa leo lên bàn cân xong. Nhẹ đi được 4 pound tức gần 2 ký lô anh yêu ạ.

Thấy Kiều đàn mặt rõ cái điệu thông minh nhưng chậm hiểu , nàng phụng phịu:

- Ở kìà, sao anh không nói gì thế?

Chợt nhớ tới nỗi sợ béo hãì hùng của đầm, Kiều nói vuốt đuôi :

- À... Tuyệt vời!

Và trở nghề Ang lê :

Congatulate cưng!

Liz quay người một vòng :

- Cảm ơn anh. Nhờ anh, em mới biết ăn phở. Phở ngon không thể chê được . Hơn nữa nếu không nhờ ăn phở nguyên tháng nay , làm sao em có thể nhẹ đi được gần 2 ký. Lạy Chúa, có năm mơ em cũng không dám mong được như thế đâu.

Bán tín bán nghi, Kiều hỏi gặng :

- Em có chắc là nhờ phở?

Liz giơ ngón tay cái lên :

- Trăm phần trăm, anh ạ .

Kiểu vỗ đùi:

- Vậy thì chúng mình sắp phát lớn.

Cô đầm chưng hửng:

- Anh bảo sao ?

Kiểu hào hứng :

- Còn sao với trắng cái gì nữa, cô em. Chả phải chính em vừa phát hiện ra cái "tác dụng phụ" tuyệt vời của phở là làm thân thể thon gọn lại là gì?

Liz ngơ ngác:

- Em phát hiện?

Và reo lớn lên khi hiểu ra câu chuyện :

- Đúng, anh nói đúng. Đúng là phở có làm cho dáng người em trở nên thon thả thật.

Kiểu ba hoa:

- - Đấy, em thấy chưa? Trước đây cứ hễ nghe phong phanh ở đâu có loại thuốc mới hoặc phương pháp mới giúp giảm cân là y như có em và có vô số khách hàng mát da mát thịt khác sắp hàng chờ mua. Nhưng rút cục thì đâu vẫn hoàn đấy. Thực chả bù với bây giờ. Bây giờ chỉ cần mỗi một tháng ăn phở, em đã đạt được niềm ao ước mà trước đấy em cứ ngỡ chừng vô vọng, anh nói như thế đúng đấy chứ ?

Cô đầm thắc mắc :

- Nhưng phở làm bằng "nguyên liệu" gì mà quý hoá thế hả anh? Kiểu chợt nhớ lời các cụ xưa dạy rằng, thành thực chính là thiện, tuy thế nếu ta lại cứ nói thực và thành thực ở những trường hợp không nên nói thực thì vẫn theo các cụ, điều này lại trở nên ác rõ.

Kiểu vốn chê ác khoái thiện. Cho nên trước câu thắc mắc vừa nói của cô đầm, Kiểu không thể nói huých toẹt cái lý do mà phương pháp phở giúp Liz giảm cân nó chỉ giản dị có thế này.

Trước đấy vào mỗi bữa cơm chiều , Liz luôn tiêu thụ một tảng thịt bò bỏ lò to bằng bàn tay cùng với củ khoai tây nướng, cộng thêm ly sữa xúc-cù-là béo ngậy. Kể từ ngày phở hoá cách ẩm thực, thực đơn tối của cô em chỉ gồm có mỗi một bát phở ngả qua hàng thịt , với ít bánh, với hăng hà xa số rau giá, với vô số nước lèo. Bữa ăn có tiếng không có miếng đó tuy làm cho Liz no nhưng không gây béo

là điều dễ hiểu.

Thế nhưng Kiều đại gì đi "tiết lộ" bí mật ấy ra miệng, khiến cho bát phở đậm ra mắt thiêng trong mắt Liz ? Con người ta, Kiều biết, ai mà lại chả thế. Cái gì dễ có quá như nước và không khí chẳng hạn , là con người hay xem thường . Bởi vậy thay vì trả lời trực tiếp câu Liz hỏi, Kiều lại đẩy một đường lý thuyết rất ư màu mè riêu cua rằng thì là , bệnh tật, như cụ Hải Thượng Lãn Ông đã dạy, là do miệng mà sinh ra . Người đời không nhất thiết cứ phải hấp thụ thực phẩm kém vệ sinh, mà chỉ cần ăn uống thiếu cân đối chất, nói chung là ăn uống không đúng với âm dương ngũ hành thì lâu ngày cơ thể họ tất phải trục trặc kỹ thuật . Nói tóm tắt, hễ càng ăn cao lương mỹ vị nhiều, họ càng cần uống thuốc nhiều . Và cái "vĩ tuyến" phân cách thực phẩm với chất độc, cũng như thực phẩm với dược phẩm trông chỉ mong manh như sợi tóc. Nhưng coi chừng đấy nhá! Mềm dịu hoá thành ngọn chông máy chóc? Và chính cái tưởng như mong manh lại gian ác có hạng mới ác. Vì sao? Vì nó khiến người đời mất hẳn tính cảnh giác. Vì chả cần nó phải xô, thiên hạ vẫn tự nguyện ngã nhanh ngã mạnh vào cái trận địa phục kích do bản năng ăn uống vô độ của kiếp người giăng mắc.

Phở, vẫn theo lý thuyết gia Kiều, lại khác . Phở tuy chẳng được xếp vào hạng cao lương, nhưng rõ ràng nó là một mỹ vị khác hẳn các món cao lương mỹ vị. Ăn phở xong dứt khoát không cần uống thuốc. Ăn phở xong chỉ việc uống nước phở. Và thay vì đuổi thuốc đi chơi chỗ khác, phở lại nhoay nhoáy đồng hoá thuốc thành một món ăn khoái khẩu phục vụ cái đệ nhất thú của kiếp người. Được như thế, vẫn theo nhà phở học Kiều, là nhờ bát phở được bào chế bằng vô số dược liệu quý giá. Nhìn Liz, gã giờ giọng phán phệ :

- "Nguyên liệu" kiêm dược liệu trước nhất của phở là bánh phở, Liz ạ. Bánh phở làm bằng gạo lên men nên chứa hàm lượng đường rất thấp. Còn xương bò hầm phở thì cung cấp loại canh xương cực tốt cho sức khỏe. Thịt bò nấu phở cũng đâu dễ gây ra chứng nghẽn mạch do chứa quá nhiều chất sắt như thịt bò của các món ăn khác?

Vừa nghe nói đến bò, Liz sáng rực cả mắt lên. Cô em chả là rất hầu cái món thịt bò bỏ lò roast beef chấm với nước sốt gravy. Ngày hai đưa mới sống chung, nhìn nàng gặm tảng thịt to bằng bàn tay nướng nửa sống nửa chín còn nhể nhại huyết tươi, Kiểu táng đờm kinh hồn. Sau quen mắt, gã không úy kỵ nữa. Nhưng mắt quen, mà miệng ngoan cố không quen. Nên Kiểu đành khấn thiết thỉnh cầu Liz rằng nếu có dọn món ấy cho gã ăn, cô em nhớ chịu khó lạng thịt thật mỏng và nướng thịt thật chín cho gã nờ.

Mê món bò bỏ lò quá, lại nghe nói phở cũng điều chế bằng thịt bò mà không gây chứng nghẽn mạch cho người ăn, Liz bèn hỏi lấy hỏi để:

- Thật thế hả anh?

- Còn phải hỏi.

Cô đàm thắc mắc :

- Nhưng vì sao? Bằng cách nào anh nhỉ ?

- Chuyện là thế này, cực cực. Mỗi khi làm món roast beef, anh thấy em luôn luôn đút cả tảng thịt vào lò nướng. Một trăm phần trăm chất sắt trong thịt khi ấy bởi được tôi luyện ở nhiệt độ cao, tất sẽ cứng hơn sắt, và tất sẽ cản trở máu huyết lưu thông kỹ hơn sắt một khi được hấp thụ qua thành ruột của người ăn. Thịt bò được ninh trong nồi phở lại khác. Đa phần chất sắt theo nước phở bốc hơi

rồi. Phần li ti còn lại bởi đã bị ninh mềm như bún cho nên dù có lọt vô mạch máu của người dùng cũng không thể làm khó ai được. Gia vị quế của phở đã thế cũng không chỉ giúp dậy hương phở mà còn có khả năng làm giãn mạch khiến cho máu tha hồ ập tới cuốn phăng đi cái dóm chất sặc còm cõi vừa du nhập vào cơ thể của người ăn.

Liz gật gù:

- Anh nói phải lắm. Dù rằng cái chuyện luyện sắt của món roast beef và chuyện ninh sắt trong nồi phở có hơi phản khoa học.

Lờ tịt lời phê bình của Liz đi, Kiều tiếp tục thống kê :

- Ngoài thịt bò xương bò, phở còn có gân bò cung cấp chất a giao giữ cho khớp xương được dẻo dai, khoẻ mạnh. Dược-liệu sách-bò thoát nhìn thì tưởng là vô bổ nhưng chính cái đặc tính nhai mệt không nghỉ của nó lại giúp hấp thụ quai hàm tập thể dục hiệu quả hơn cả nhai kẹo cao su. Những phụ tùng rau thơm, hành ngò, giá của phở trong khi ấy vừa cung cấp mọi sinh tố cần thiết vừa chứa vô số chất sơ mà những hãng đông y Au Mỹ vẫn đem bào chế thành các viên chất-sơ bắt bộn bạc. Món tương ớt phở có cà chua phòng chống ung thư đấy. Múi chanh vắt vào bát phở tăng cường sức đề kháng và bảo trì vẻ trẻ khoẻ. Cuối cùng, bao trùm lên tất cả là cái hương thơm độc đáo của bát phở.

Liz liếm môi:

- Phở thơm lắm hả anh?

Nước bọt ứa ra, Kiều cũng liếm môi :

- Hương thơm chính là tiêu chuẩn giúp phân biệt giữa phở với hủ tíu bò mà em.

Thấy mặt mũi cô đầm rất ư thành khẩn tiếp thu, cao hứng, gã tán

tiếp :

- Liz làm ơn nhớ hộ anh rằng tuy cùng là dán nhãn hiệu phở cả đấy , nhưng chín mươi phần trăm số tiệm phở lại chuyên sản xuất hủ tíu bò. Chỉ có vài phần trăm còn lại dậy lên được cái hương phở độc nhất vô nhị đúng nghĩa. Không trách đã có một "phê bình gia " phở bảo rằng dễ nấu nhất là phở mà khó nấu nhất cũng phở.

Liz thắc mắc :

- Tại sao lại thế hả anh?

Thay vì trả lời cô đầm, đang cao hứng, Kiều diễn thuyết tiếp:

- Mỗi vị đầu bếp nấu phở, Liz làm ơn nhớ hộ cho anh, là một nghệ sĩ vị nhân sinh, hay đúng hơn vị chiếc dạ dày của kiếp nhân sinh đúng nghĩa đấy . Bằng cảm hứng và tài năng, chứ không phải bằng tiền và vì tiền, mà họ "sáng tác" phở đâu em.

Tộp một hùm nước cho trơn cổ , gã quay lại chủ đề :

- Chính bởi tưởng làm rằng phở dễ nấu, cho nên ở Việt nam ai cũng hong hóng khai trương tiệm phở . Hầu hết trong số này đáng tiếc chỉ làm chau mày các "tín đồ" phở và làm tổn thương không ít cái tên phở cao quý.

Nói đến đấy, mắt Kiều sáng lên :

- Anh nhất định sẽ cơm bưng nước rót đi mời bằng được một đại-sư nấu phở về hợp tác với hệ thống sản xuất phở của chúng ta sau này .

Liz xen vào :

- Anh muốn mở tiệm phở ?

Kiều buông thõng:

- Nhất định thế.

Gã đi vào chi tiết :

- Như em đã thấy, tại Bắc Mỹ, có hơn hai trăm triệu người Mỹ và hai mươi mấy triệu tây đầm Canada. Họ khác nhau ở tuổi tác, học vấn, giới tính, chủng tộc. Nhưng tất cả đều gặp nhau ở một điểm. Là vừa thích ăn ngon và vừa muốn giữ cho thân hình săn gọn, cứng ạ.

Liz gật gù :

- Anh nói chí phải .

Kiểu lý thuyết tiếp:

- Hai sở thích ấy của họ đối kháng nhau như nước với lửa. Bởi hễ ăn ngon, người ta thường ăn nhiều và do đó lại càng ngực thon bụng nở. Phở trong trường hợp này trở thành giải pháp độc nhất giúp cho cả nhân loại đã hầu xực , lại vừa giảm béo vừa không bị cao huyết áp mà không phải trả bất cứ giá nào , kể cả cái giá ăn ít đi một tí . Em hiểu rồi chứ, Liz?

Cô đầm hào hứng :

- Hơn cả hiểu, anh ạ.

Kiểu càng hào hứng :

- Nếu thế tại sao chúng ta không cấp tốc đi đăng ký mở độc quyền hàng loạt tiệm phở ở khắp vùng Bắc Mỹ này để trước hốt bạc, sau tiện thể "cứu nhân độ thế "?

Liz lấn cấn:

- Anh muốn bắt chước hệ thống bán thức ăn nhanh Mc' Donald chẳng ?

Kiểu sôi nổi:

- Anh muốn bóp còi qua mặt Mc Donald là khác.

- Anh không nghĩ rằng anh đang kỳ vọng quá lớn ?

Kiểu cười khẩy:

- Vẫn chưa lớn đúng với cái kích cỡ của phở đầu cứng.

Gã ưỡn ngực :

- Kể từ giờ phút này, em có thể gọi anh là Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc đại công ty phát hành phở của Kiều và Liz .

Liz mỉm cười:

- Còn em thì sao, thưa Tổng giám đốc ?

Kiều vẫn ưỡn ngực:

-Anh bổ nhiệm em là giám đốc nhân viên kiêm điều hành. Chỉ cần em chịu khó chỉ huy tốt và điều hành khéo léo một tí . Là bảo đảm chúng ta tha hồ đếm bạc.

Liz dè dặt:

Liệu có dễ như thế không anh?

Kiều nghiêm mặt :

- Là giám đốc nhân viên kiêm điều hành, đề nghị Liz luôn tự tin và lạc quan.

Mắt Liz mơ màng:

- Xin lĩnh tôn ý Tổng giám đốc.Việc trước nhất chúng ta cần làm, thưa Tổng giám đốc, là lên một kế hoạch tiếp thị thật nóng.

Kiều ậm oẹ :

- Cách nói hay nhất là làm. Câu nói hay nhất cũng là làm. Vậy thì làm đi. Chỉ có một điều tôi cần lưu ý cô giám đốc. Là nhớ thay hai chữ tiếp thị kêu boong boong bằng cái từ chào hàng chân chỉ hạt bột cho tôi nhờ.

- Có gì khác biệt giữa tiếp thị với chào hàng thưa Tổng giám đốc?

Xoa hai tay vào nhau, Kiều đáp :

- Có và có nhiều là khác. Chào hàng là có sao nói vậy nên chào

hàng đồng nghĩa với mời khách, giữ khách và củng cố khách. Tiếp thị, cái con chữ khả ố của thời đại chúng ta, hơi khác. Tiếp thị chuyên ăn gian nói dối để vồ khách, loè khách, và vì thế vồ hụt khách. Liz phải cố nhớ thật kỹ điều sau đây hộ anh.

Liz nhỏ nhẹ :

- Tổng giám đốc cứ dạy.

Kiểu thọc tay vào túi quần :

- Chúng ta không chỉ vớ bẫm nhờ phở đâu Liz ạ. Tên của anh và tên Liz rồi sẽ được ghi vào sách danh nhân thế giới. Cả nhân loại mai này sẽ cảm ơn chúng ta. Phở đã đành có từ lâu rồi. Nhưng nếu chúng ta không đại kỹ nghệ hoá, thậm chí toàn cầu hoá phở để biến nó thành một món ăn quốc-tế-hòn, quốc-tế-túy thì liệu nhân loại có sống vui, sống khoẻ, sống đẹp như nhân loại vẫn hằng ao ước được không?

Liz lác cả mắt :

- Khi ấy, cả thế giới sẽ yêu phở anh nhỉ?

Kiểu cướp lời :

- Yêu đâu đã đủ. Phải nói họ tự nguyện thân phục phở chứ em. Khi ấy nước nào lạng quạng không yêu hoà bình, thích gây chiến tranh, ta chỉ việc cúp viện trợ phở là họ phải đầu vào đấy ngay. Phở sẽ là vị sứ giả hoà bình vinh danh và sáng danh Liên hiệp quốc cưng ạ.

Mắt cô đăm sáng như đèn pha :

- Vậy chúng ta còn chờ gì chưa ra văn phòng đăng ký kinh doanh để xin độc quyền mở hệ thống bán phở ?

Kiểu và Liz hồi hả đi đăng ký ngay. Cô thư ký văn phòng kinh doanh, sau vài phút kiểm chứng với máy điện toán bèn toét miệng ra nói với hai vợ chồng rằng thì là:

- Chúng tôi rất tiếc không thể chấp nhận lá đơn xin độc quyền bán phở ở Bắc Mỹ của ông bà được. Tại thị trấn này thì chưa có, chứ khắp Canada đã có ít nhất 5 nhà hàng cùng với khoảng hơn 30 cái khác tại nước Mỹ đăng ký bán Vietnamese noodle rồi.

Nghe cô ta nói đến đấy, con trâu chặm Kiểu thay vì thất vọng lại thấy mát ruột như vừa tộp được hùm nước trong sau khi đã lỡ uống nước đục dài dài vậy.

Cô thư ký gọi phở là Vietnamese noodle. Ý cô ta muốn phân biệt với món mì Chinese noodle của Tàu. Điều này thoạt nghe hơi ám ớ. Ý nghĩa của nó thực sự không ám ớ tí nào. Người Âu Mỹ chả là khoái đồng hoá Đông phương với Trung quốc. Dân Việt dân Miên dân Lào, món ăn Việt Miên Lào... cái gì trong mắt dân Âu Mỹ cũng thấy đều là Tàu và của Tàu tuốt tuốt cả. Hoá nên một khi họ buộc phải công nhận phở là Vietnamese noodle, có nghĩa là món phở đã đang trên đà... quốc tế hoá chứ chẳng phải chuyện đùa đâu.

Nhưng đấy là chuyện sau này. Chứ khi ấy tại thị trấn Kiểu sống chả có tiệm phở nào cả, cho nên nhớ phở quá, dân ta chỉ còn mỗi một cách là tay làm hàm nhai.

Liz cũng tay làm hàm nhai phở sau khi đã lậm phở đậm. Tiến trình hội nhập phở của nàng phải nói hơi đột giai đoạn. Vừa mới chịu phở xong, Liz hát đầu cho qua các giai đoạn kết phở, yêu phở, mê phở, để khi không biến thành kẻ lậm phở khơi khơi.

Một kẻ lậm phở không thể sống thiếu phở được. Mà Kiểu khổ nỗi lại thuộc loại đại-lăn có hạng. Thành thử ngoài cái cách tự-lực tự-cường phở ra, một người chuyên xực phở trường chứ không phải ăn chay chường như Liz làm sao có phở ăn nhỉ?

Nếu nàng, chỉ mỗi tuần một bát, như cái mục Mỗi Tuần Một Truyện của báo chí đã đỡ . Đàng này bởi đô phở ngày một tăng, Liz hể đi làm về nhà là lụi hụi nấu phở.

Gã "thợ săn" Lê Tấn Kiểu rất hoan hỉ về việc ấy.

Chiếc bẫy phở, hay đúng hơn chiếc lồng son phở mà gã giăng ra êm ái quá. Con chim khuyển Liz lỡ bước vào rồi quen hơi nhất định không ra.

Nhờ thế ngày hai bữa Kiểu khỏi phải đánh vật với các món ăn chế biến bằng bơ phó mát. Nhờ thế Kiểu đều đều, dài dài có phở ăn.

Kiểu đâu chỉ ăn? Gã ăn phở giả bữa.

(Trích trong truyện dài Lấy Vợ Đằm)

Văn An

Truyện ngắn

Thư Tình Gởi Muộn

Ngày ấy mỗi sáng em đi học. Một sáng chớm hè, lác bước vào mảnh vườn cháy nắng đời anh. Nhờ bóng mát em, mảnh vườn lên mầm sống. Chim bướm rủ nhau tha mộng ước bay về. Anh căng võng hồn bên cây hạnh phúc suốt mùa hè mộng寐 ấy, nhìn thế giới hiu quạnh

cũ mới lên, lạ đi, đầy kỳ tích. Để biết vạn vật có linh hồn. Chính em, người “phiên dịch” cho anh hiểu những bí ẩn của Trời đất:

*Nắng hạ vàng em mặc áo xanh
Phủ xuống đời tôi bóng mát
Tiếng chim hót tôi làm sao hiểu được
Khi không có lời phiên dịch của riêng em.*

Có “lời phiên dịch của riêng em” là có tất cả, là hiểu được tất cả. Người ta ví tình yêu như ngôn ngữ của nhân loại. Theo anh, tình yêu, hơn thế, là tiếng nói của muôn loài. Nhờ nó, những kẻ yêu nhau hiểu được ý nghĩa khúc hoan ca của giọng sông, bản hòa tấu nơi cánh rừng cùng lời thì thầm giữa cỏ cây hoa lá. Một thi sĩ anh không nhớ tên, nhưng chắc có khiếu âm thực, viết rằng:

*Dầm lít gạo với vài cân muối
Nấu với tình em ăn rất ngon.*

Anh, tên tục từ dốt thơ, cả đời hì hục chưa làm nổi một câu thơ, nên chả rõ ý thơ hay chỗ nào. Chỉ biết đọc lên thấy sướng đã. Là vì tự nhiên có người đi nói hộ cái điều mình vẫn bàng bạc cảm nhận nhưng không biết phát biểu thế nào cho nó phải, vậy còn gì mà không sướng đã?

Thực thế hề có tình yêu, ai cũng đủ khả năng gia nhập phái dưỡng sinh. Ngày hai bữa “thôn tính” cơm gạo lúc muối mè đã đành khó nhá như nhai ky ninh. Nhưng thêm tí tình em vào. Và chỉ thế. Là chưa nuốt đã trôi xuống củ tỏi. Tình em, một “gia vị” trên mọi gia vị. Có tình em, giềng mè mắm tôm... vớt đi.

Nhưng bên cạnh tình là đời. Không ai sống bằng dư luận, sống nhờ dư luận, nhưng rõ ràng không ai sống không có dư luận. Lưỡi dao đồn đãi, lơ lửng trên đỉnh đầu, sắc và vô tình hơn ta tưởng.

Em biết thế. Nên giữa phẩm hạnh, sương khói, em mê đắm tình nhưng vẫn sợ tiếng đời. Em muốn chúng ta hòa tình vào đời thì anh lại nghĩ em mang đời vào tình. Nên gạt phắt.

Ngày ấy còn trẻ, gàn bướng, lại ngộ nhận vũ trụ với chiếc miệng

giếng, anh không biết cũng chẳng muốn biết, ngoài tình em còn có đời em. Nên cứ đứng nhìn con đề tình bị song đời lẩn tới. Cứ thản nhiên lúc mây thương yêu bị gió cuốn đi. Bây giờ già, thắm mệt, ngồi ngấm lại để thương người, thương mình, thì tình đã xa, hồn đã úa, than thể đã lỗ chỗ đạn đời.

Anh ngày ấy:

*Vốn là người lãng đãng mau quên
Hoa về đủ còn chưa tin xuân đến.*

Nên phải:

*Chờ tới lúc tay em xòe năm ngón
Rất vội vàng anh mới hiểu qua đông.*

Chiếc nhẫn đính hôn trên tay em đồng nghĩa với qua rồi mùa đầu ái. Anh chỉ biết điều ấy, chợt biết điều ấy khi em ghé báo tin vu quy vào một chiều mưa lạ cuối năm:

*Em đến nhà tôi he hé cửa
Đôi mắt mơ buồn dưới mấy hàng mưa
Tay bồi rối nón hờ ngăn gió thổi
Bay suốt đời thương nhớ xuống tim tôi.*

Em trao thiệp cưới viết bằng nỗi buồn. Anh nhận, buồn hơn. Chẳng ai bảo ai, cả hai đều vờ vui vẻ.. Nên chẳng ai bảo ai, chúng ta cùng biết mình là diễn viên tồi của màn kịch đắng cay.

Tự ái tuổi trẻ bị thương tổn, cả anh lẫn em quyết gỡ thể diện bằng mọi giá. Nhưng hạnh phúc, thứ ân sủng Tạo hóa đặc tặng cho một số người làm sao lại có thể biến thành cái giá đem ra đổi chác, gỡ gạc được nhỉ? Như hai tên giác đầu say đờn chúng ta cố tìm mọi câu mĩa mai và mọi lời cay độc để đâm nát hồn nhau. Cuộc quyết đấu vô lý, vô nghĩa, và ngu xuẩn đó làm sao có kẻ thắng?

Chỉ đến khi bước chân em lùì sát khung cửa, anh mới nhớ Trời đang mưa. Ánh chớp lóe lên soi rọi mọi vật nhòa nhạt trong phòng. Chúng ta, cùng lúc nhìn thấy thương tích của nhau. Đôi mắt em chùng

xuống, thăm thẳm, rét mướt, chờ đợi. Thay vì ôm chàng em vào lòng, xé nát tấm thiệp mời, và giữ em mãi mãi của anh, thứ tự ái ngựa non háu đá khốn kiếp lại kéo môi anh dẫn ra thành một nụ cười. Nụ cười hẳn là mỉa mai, khinh bạc! Vì mắt em chột thắm lại, héo úa, tuyệt vọng. Như chiếc lá tưởng hương xuân tới vừa nhú mầm, bỗng quắt queo khi trận gió đông ập qua.

Thẻ diện được ve vuốt, anh giả vờ bình thản tiễn em ra cổng. Em quay lại. Trong mưa chúng ta nhìn nhanh vào mắt nhau. Trong mưa chúng ta xa nhau.

Tiếng bước chân hồi hả, hờn giận của em khua trên vỉa hè sũng nước. Bắn xuống hồn anh những âm vang tan tác, lạnh buồn :

*Em đi về đâu chiều cuối năm
Cười chia tay mà mắt khóc âm thầm.*

Quay vào phòng, thôi cười gượng, thôi đóng kịch bất cần, bắt chước một thi sĩ lớn, anh tắt đèn, tập tành hút thuốc, uống rượu :

*Mỗi đêm một gói thuốc
Hút nhiều nứt cả môi
Nỗi buồn không nói được
Nỗi buồn ăn vào tôi.*

Nỗi buồn không nói được nhưng chỉ cần tác giả câu thơ dám nhận là mình buồn, nỗi buồn ấy kể như sớm muộn cũng tan chảy được. Chứ còn đã sàu nẫu người mà lại cứ cố dối người, dối mình bằng tiếng cười gượng gạo, thì bảo đảm sàu phải nhân lên và buồn sua là ở lại.

Khói thuốc không giúp anh khơi gợi được tí ti kỷ niệm nào cả. Chiếc đáy cốc cũng không mời được em về. Thay vào rượu, thuốc lá hợp đồng mơn man tính hăng tiết vệt khờ dại của tuổi trẻ nơi anh. Và nhắc nó lên, quay tít. Giống con đé “ngâm tim mình trong miệng” lúc rơi xuống, anh cũng vênh râu, giương càng :

*Em u mê không nhận ra ta một thiên tài chưa gặp vận
Nên em bỏ ta gá nghĩa với cuộc đời.*

Anh nhận vợ mình là thiên tài. Anh quai xanh vành chào lên xỉ vả em thiếu mắt xanh. Có rượu pha lẫn phần nộ xằng, người ta thích và dễ tưởng tượng. Như anh lúc ấy tưởng tượng em về.
Một thi sĩ, đón người yêu quay lại, ngỡ ngàng:

*Quan họ em về
Một miếng trâu ơi
Duyên thì thắm tình người có thắm
Leo leo mắt ai giữa chiều xuân hanh nắng
Quan họ em về anh hóa ngân nga.*

Một thi sĩ khác tìm em gái đi lạc dài cổ không gặp. Một sáng chim bụi mỗi cánh bay về. Thi sĩ mừng quá, thơ thần bay đi đâu hết nên dụi mắt, hỏi một câu mê sảng: “Em về đây chẳng?”
Anh khác họ. Ngày ấy, dù em về thật, chứ không phải chỉ nước mũi nhễ nhại trở về trong trí tưởng, có lẽ anh vẫn khinh khỉnh đọc thơ Nguyễn Đình Toàn:

*Khi em về bước chân chừng xa lạ
Và cỏ hoa tất cả đã vắng im.
Trước khi cóc mở miệng an ủi em một câu đái bôi :
Em đừng khóc, đừng buồn, đừng nhìn nữa
Cứ cúi đầu cứ thế mà ra đi
Trời sẽ tối ước mơ rồi sẽ hết
Và dấu giày mai sẽ lá sương che.*

“Lá sương” có thể xóa dấu giày trên vỉa hè sũng nước của em ngày nào. Nhưng những bước chân em hằn lên bãi nhớ đời anh rõ thêm theo năm tháng. Càng quên, càng ra vẻ đã quên, nghĩa là còn nhớ, càng nhớ, mãi nhớ. Bờ nhớ bên giòng chảy đời mỗi ngày một

rõ thêm nhờ lớp lớp phù sa kỷ niệm thơm ngát.
Viết những giòng này khi tuổi trẻ không còn, anh mới đủ thành thực
tự nhận điều đó. Điều mà hai mươi năm xưa anh không nhận, không
bao giờ muốn nhận:

*Mùa thổi biếc chim thổi về tha hạt
Em vẫn về xao xác khoảng Trời tôi.*

Hai mươi năm đủ dài cho anh thâm thía bốn chữ ngày xưa và bây
giờ.
Ngày xưa, anh để tự ái hão, thể diện bậy che mắt, xỏ mũi dẫn đi.
Con ngựa non sống cho thiên hạ hơn cho chính mình. Nó tưởng
cuộc đời là khoảnh đường thẳng trước mặt. Nó từ khước thăm cỏ
xanh mơn sát cạnh. Bên kia đồi, nó tưởng, cỏ phải xanh hơn. Chưa
qua đồi, nó nào biết mình thả mồi bắt bóng? Nhưng tới khi thăm cỏ
trong tầm với bị lấy đi, con ngựa non phẫn nộ và tìm cách trút phẫn
nộ một cách ti tiện .

Khi dẫn người bạn gái lạ đến dự đêm em thành hôn, anh chỉ có mục
đích trả hận. Anh nốc rượu tì tì. Trơ trẽn ôm siết cô bạn. Anh huyền
thiên cười nói và huyền thiên pha trò. Anh xẹt tới góc này anh lao
sang phía kia. Giống hệt con thú vướng lưới phung phí sức lực vô
vọng tìm cách thoát lưới, anh cố dẫu nổi buồn đùn lên từ đáy tim
mình. Nhưng buồn như khói. Càng che đậy, khói càng bay lên.
Rồi người ta dẫn em đến nơi anh ngồi, chào hai họ. Chúng ta đứng
cách nhau một mặt bàn. Chúng ta đứng cách nhau cả cuộc đời. Anh
say quá nên :

*Anh muốn cắn một miếng vào quá khứ
Cho hồn sực tỉnh lại cơn say.*

Đột ngột căn phòng đầy áp người cơ hồ không còn ai. Đột ngột mọi
tiếng động như con nước xuôi vào lòng rạch im lặng. Chỉ còn đôi
mắt lạnh giá, thất thần của em giữa cõi tịch mịch khôn cùng của đất
Trời. Chúng ta mê sảng nhìn nhau. Mê sảng nhìn nỗi đau trong mắt

nhau vỡ thành muôn mảnh sắc cửa nát hồn đời.
Rồi đêm tân hôn tàn. Những người khách cuối lục tục dời nơi hành
lễ. Người đàn ông đứng tuổi chải chuốt đưa em về trên:

*Con đường buồn rưng tím một bài thơ
Đêm ngự xuống tìm em ru thân xác.*

Chỉ anh còn lại. Đêm cô đơn và gặm nhấm nỗi buồn:

*Ta sót lại cuối hành lang vắng ngắt
Nửa vầng trăng nhòa nhạt cõi xuân người.*

Hai mươi năm không gặp em không có nghĩa hai mươi năm anh xa
em. Không gian, thời gian vô nghĩa trước kỷ niệm. Luôn luôn chúng
ta có một khung Trời:

*Chúng mình tưởng ngăn cách thế
Vẫn riêng có một khung Trời.*

Văn An

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 29/11/2008 12:56:29 SA